JAN SCARBROUGH

Cele mai bune intentii

ALCRIS

Pentru Brenna si John.

Mama voastră este mândră de voi.

Capitolul 1

- Nu ai de gând să săruți mireasa?

Grey Jerome se întoarse uimit spre proaspăta si tânăra soție a tatălui său. Mama lui vitregă, înaltă si zveltă, era îmbrăcată în satin, dantelă si diamante. Părul ei platinat era acoperit cu o eșarfă de mătase. împrăștia în jur o mireasmă de parfum scump și în mâna grațioasă ținea o cupă cu șampanie.

- Sigur, spuse el, ridicând din umeri.

Grey fusese întotdeauna un pacifist. Femeia cu buzele roșii, umede de șampanie, își lipi gura de a lui cu o intensitate neplăcută. La urma urmei era mama lui vitregă, deși putea să treacă ușor

drept sora lui mai mare.

Cum sărutul se prelungea si Grey se simțea din ce în ce mai dezgustat, își dădu seama că femeia aceea purta sămânță de scandal. Si el nu avea chef de așa ceva.

- Las-o mai moale, tinere, interveni tatăl lui, trăgându-l de umeri în spate si întrerupând, spre ușurarea lui, acel sărut nepotrivit, care părea să nu se mai termine.

Cu început de chelie și un brâu roșu peste burta proeminentă, tatăl lui arăta cam penibil în smoching alb. Dar măcar părea fericit.

- Găsește-ți o femeie, băiete, adăugă el făcându-i cu ochiul și întorcându-se spre soția sa, luând-o la vals pe muzica lui Strauss, cântată de orchestră.

Grey îi privi cu regret. Din propria experiență, știa că fericirea tatălui său era trecătoare.

Râsul proaspetei doamne Jerome îl înfiora neplăcut. Se întoarse cu spatele, întrebându-se de ce acceptase invitația tatălui său la acea recepție penibilă. Devenise oare și el la fel de prins în jocul corporației lui Carson Jerome, ca toți executivii lingușitori care mișunau în jurul

tatălui său?

Grey refuză șampania oferită de un ospătar îmbrăcat în alb și se strecură într-un colț mai retras și mai întunecat al sălii de banchete.

Așezându-se pe un scaun, își trecu obosit mâna prin păr, încercând să ignore râsetele și discuțiile purtate de cei din jur. Nu mai suporta să participe la asemenea petreceri mondene. Se săturase de prefăcătorie.

Câte erau acum? Cinci? Da. Proaspăta doamnă Jerome era a cincea soție. Grey se întrebă cum putea să aibă încredere în tatăl său, după atâtea divorțuri? Bărbatul acela sărise din floare în floare, căutându-și fericirea, fără s-o găsească vreodată.

însurățeii se învârteau pe acordurile muzicii, primind aplauze frenetice din partea oaspeților. Grey privi ochii mamei sale vitrege și își dădu seama ce exprimau. Lăcomie! Foame de bani și de putere. Foame care nu putea fi potolită decât de averea lui Carson Jerome. Cu siguranță acela era motivul pentru care se căsătorise cu el!

Muzica se opri și cuplul se despărți.

Grey observă un cunoscut om de afaceri întâmpinându-l

pe tatăl lui într-un mod familiar. „Oricând este un moment bun pentru a discuta probleme de afaceri“ era motto-ul preferat al tatălui său.

Grey se implicase destul de mult în compania tatălui său pentru a-și da seama că el nu era făcut pentru așa ceva. Afacerile îi displăceau la fel de mult ca râsul mamei sale vitrege.

Strângându-și dezgustat buzele, își privi mama vitregă plimbându-se printre invitați cu grație și nonșalanță. Felul arogant în care își ținea bărbia spunea multe despre caracterul ei. Francezii aveau un termen pentru asta: „nouveau riche“. Femeia aceea intrase în viața tatălui lui la fel de ușor ca toate fostele soții. Era frumoasă, plină de nuri și îl prostise pe Carson pentru a parveni.

Doar mama lui, Martha, fusese altfel.

- Bună, Grey! îi întrerupse șirul gândurilor o voce subțirică.

Ochii căprui ai surorii sale vitrege îl priveau inocenți. Părul roșcat îl moșteniseră toți copiii familiei Carson, dar

în plus, fetița avea nasul plin de pistrui. Grey se bucura că nu moștenise și el acea caracteristică. Ar fi arătat carghios la cei douăzeci și cinci de ani ai lui cu pistrui pe nas.

- Bună, Glory!
- Mă cheamă Gloria Jerome! îl corectă ea indignată.

Grey o luă în brațe, mirosindu-i aroma de șampon de copii și ciocolată.

- Câți ani ai, domnișoară Jerome?
- Opt. Dar știi câți ani am, de ce mă mai întrebi?
- Am uitat.
- Grey?
- Da?
- Știi ce am făcut astăzi?
- Nu. Spune-mi.
- Mi-am călărit poneiul, șopti ea.
- Serios?
- Carson mi-a spus că îmi va lua un cal adevărat de echitație, dacă învăț bine să călăresc. Știi, cum ai avut și tu. Și mi-a mai spus că mă lasă să mă duc și la concursuri.
- Bravo ție!
- Uite, se taie tortul.
- Văd.

Cărei soţii îi aparţinea Gloria? Celei de-a treia? Da. în afară de mama lui, cea de-a treia fusese

cea mai drăguță. Soțiile patru și doi fuseseră un dezastru. Doamne, cum suna! Le număra ca pe niște oi.

Ii părea rău pentru micuța Gloria, care crescuse fără să-și cunoască cu adevărat tatăl. La naiba! Lui Grey îi părea rău pentru el însuși, amintindu-și de copilul neglijat care fusese.

- Cum ai ajuns aici? întrebă el.

- Carson mi-a trimis limuzina. La nouă plec, pentru că trebuie să mă culc.

Ce fel de tată era Carson? Adusese în mijlocul unei petreceri de oameni mari o fetiță de opt ani nesupravegheată. Iresponsabilitatea lui îl dezgusta, dar nu-l surprindea.

- Doamnelor și domnilor, dragă familie, dragi prieteni, vorbi proaspăta mireasă în microfon. Ne bucurăm să împărtășim cu noi cea mai frumoasă zi din viața noastră.

- Cum o cheamă? îl întrebă Gloria.

- Lana, sau cam așa ceva.

- Este foarte frumoasă. Așa aș vrea să

fiu și eu când mă voi mărita.

- Draga mea, dar tu ești frumoasă! spuse Grey simțind cum i se topește inima. Vrei să mănânci tort?

- Am mâncat mai devreme. Mi-au dat la bucătărie. Este foarte bun. Cu ciocolată.
- Nu mai spune!

Mireasa se plimba prin mulțime, primind cu bunăvoință princiară complimente și felicitări.

- Dragi invitați, vorbi tatăl lui Grey în microfon, vă invităm la dans.

Orchestra începu să cânte o variantă jalnică a melodiei “She loves you” a formației Beatles. Carson și Lana se luară de mâini și începură să țopăie pe ringul de dans ca niște copii. încercarea lor nereușită de dans semăna cu un ritual războinic al pieilor roșii.

- Gloria, își întrebă Grey sora mai mică, strângând-o de mână, vrei să dansezi?
- Sigur! exclamă ea fericită, sărind în sus de bucurie.

Se strecurară prin mulțime spre ringul de dans și încercară să-și facă loc. Gloria era o

mică dansatoare foarte talentată și Grey se simţea pe lângă ea ca un urs.

- Nu au muzică bună, constată Gloria.

- Da, confirmă el, călcând din greșeală pe picior pe cineva din spatele lui. Scuzați-mă. Vai!

Doamnă Chapman, ce mai faceți? Mă iertați. Sunt un dansator lamentabil.

Femeia cu păr argintiu îi zâmbi amabilă, punân- du-i o mână plină de bijuterii pe braț.

- Nu face nimic, dragă. Ai alte talente.

- Mulţumesc.

Femeia se întoarse spre partenerul ei, comentând cu voce tare:

- Este fiul lui Carson. Un geniu în calculatoare.

- Mda. Niciodată nu fusese Grey. Mereu era prezentat ca fiul lui Carson. Micul geniu al familiei Jerome, care sărise peste facultate, intrând de pe băncile liceului direct în compania de calculatoare a tatălui său. Moștenitorul milioanelor de dolari ai Corporației de Computere Jerome, din Santa Clara, California.

Toate softurile computerelor companiei erau create de el. Grey era

mândru de succesul său, dar sperase ca tatăl lui să îl iubească pentru ce era el, și nu pentru ceea ce făcuse pentru corporație.

Grey privi proaspăt căsătoriţii, întrebându-se dacă Jerome era un nume de care să fie mândru.

Muzica se opri și, transpirat, Grey o întrebă pe Gloria:

- Vrei un suc?
- Da.

Dar în acel moment începu un vals și Lana împreună cu Carson le blocară drumul.

- Facem schimb de parteneri? propuse Lana, privindu-l cu subînțeles pe Grey.
- Sigur, spuse micuța Gloria cu ochii strălucitori de emoție.

Grey o privi cu milă. Si el, mic fiind, sperase să-i câștige într-un fel atenţia tatălui său. Dar nu reușise. Stia că încercarea Gloriei era sortită eșecului.

Carson acceptă propunerea, luându-și fiica la vals.

- Ei? își ridică Lana o sprânceană spre Grey.
- Este o adevărată performanță

pentru angajata unei agenții de turism, spuse Grey ironic, acceptând valsul forțat.

- Da, Carson este un dulce.
- Nu-i așa?
- Nu te pune cu mine, șuieră Lana, strângându-și degetele în jurul gâtului lui.
- Lana, știu ce spun. Am văzut atâtea femei trecând prin patul tatălui meu! Sper pentru tine că ai un contract prenupțial avantajos.

- Cu mine va fi altceva.
- Așa a spus și soția numărul patru.
- Ești unicul lui fiu. Sper că ai de gând să mă susții. Carson va ține cont de părerea ta.
- Carson ține cont de părerea mea atunci când vin cu idei noi pentru companie. Nu îmi va cere părerea în legătură cu viața lui amoroasă.
- Foarte bine face. Asta pentru că nu este treaba ta, șopti suav Lana.
- Corect.

Exact în acel moment, orchestra se opri. Grey se înclină cu fals respect în fața ei și Lana îi aruncă o privire veninoasă.

- Mulțumesc pentru dans, Gloria, spuse Carson, alăturându-li-se.

Lana îl luă pe Carson de braț și ridicându-și sfidătoare bărbia, îl privi pe Grey cu o expresie care spunea: “O să vezi tu”.

- Cât e ceasul? întrebă Gloria, urmărindu-i pe cei doi, îndepărtându-se.

- Nouă, spuse Grey, privindu-și Rolex-ul. Trebuie să pleci. Te conduc eu la limuzină.

Ținând-o de mână, Grey porni împreună cu Gloria prin holul hotelului, oprindu-se la por-

tar, pe care-l rugă să le cheme limuzina. Apoi ieșiră afară, așteptând în aerul proaspăt de mai, discutând nimicuri. Limuzina sosi și Grey o ajută pe Gloria să urce, sărutând-o pe obraji de noapte bună, apoi intră în hotel, simțindu-se mai singur.

Ar fi vrut să plece și el, dar nu se cuvenea. Așa că se întoarse în colțul lui întunecat. Muzica părea mai tare și zgomotele mai insuportabile. Grey se așeză picior peste picior, gânditor.

Ce se petrecea cu tatăl lui? De ce nu se mulțumise cu dragostea mamei lui? Martha îl ajutase să facă colegiul, sacrificându-se pentru el. Si îl iubise atâția ani în tăcere, fără să-l înșele vreodată. Si

niciodată nu-i dăduse lui Grey vreun motiv să-și urască tatăl. Deși Carson o făcuse adesea.

Da. Grey avea nevoie de dragostea și devotamentul unei femei ca Martha. Dar unde putea el să găsească o asemenea femeie, atunci când în jurul lui roiau numai înfometate de bani precum Lana?

Bogăția era un impediment. Era drept, compania îi oferise șansa de a se realiza, dar și el îi dăruise în schimb cinci ani din viață și multă,

multă muncă. Jumătate din câștiguri se datorau invenției softului său. Deja era indispensabil firmei.

Dar pe cine păcălea? Tot fiul lui Carson Jerome era. Și toată viața se luptase împotriva acelei imagini. Fetele cu care se întâlnise fuseseră conștiente de averea de care dispunea. Niciodată nu putea fi sigur pentru ce anume îl iubeau.

Poate datorită acelui fapt nu avea să găsească niciodată dragostea adevărată. Și asta îi strica toată dispoziția.

- Hei, Grey! Aici erai? De ce te-ai retras în întuneric? îl întrebă Carson.

- Mă gândeam...

Carson își puse o mână posesivă pe umărul lui.

- Ești pregătit pentru întâlnirea de luni cu Ballard? Este prima ta întâlnire cu un client. Și eu nu te pot însoți. Sunt în luna de miere, spuse el, făcându-i cu ochiul.

- Corect.

- Știi că de rezultatul întrevederii depind multe.

- Atunci de ce nu vii și tu?

- Să-mi ratez luna de miere?

- Si mie mi-ar prinde bine o vacanță.

- Cum?

- Da. O vacanță. Sunt epuizat.

- La vârsta ta nu stăteam o clipă locului, spuse tatăl lui pe un ton supărat. Lucram zi și noapte.

- Si mai aveai timp și de femei, spuse Grey, privindu-l ostil.

- Ce prostii ți-a mai băgat maică-ta în cap?

- Mama a murit, ai uitat? Să n-o mai vorbești vreodată de rău! Si să știi că aveam și eu ochi să văd.

- Ce vrei să spui, băiete?

- îmi provoci scârbă. Alergi de la o

femeie la alta, ca un motan în călduri. Nu-ți pasă de copiii tăi sau de inimile pe care le calci în picioare.

- Altceva? întrebă Carson rece.

- Vreau să mă retrag de la companie. Nici nu sunt sigur că mă mai pasionează calculatoarele. Vreau să încerc și altceva.

- Bastard nerecunoscător ce ești! strigă Carson cu dinții încleștați.

- Bastard? Interesant. M-am născut la trei ani după ce te-ai căsătorit cu mama. Mă îndoiesc că aș fi bastard.

Carson îl privi cu o ură nedisimultată. Și Grey realiză. Nu era fiul lui! Resimți durerea aproape fizic. Privi încă o dată bărbatul pe care-l crezuse tatăl său atâția ani. Dacă ar fi știut mai de mult!

- Se pare că adevărul doare, zâmbi Grey nesigur, încercând să-și recapete echilibrul.

- Carson, ți-e rău? interveni Lana, alergând îngrijorată spre ei.

Carson părea împietrit.

- Se pare că fiul meu nu-mi apreciază eforturile, spuse el lipsit de expresie. Nu vreau să mai știu de el.

Lana îl privi triumfătoare. Carson se

întoarse cu spatele și plecă fără să privească în urmă.

- O să vadă el cum este să te descurci de unul singur, adăugă Carson, adresându-se Lanei.

- Bine... tată, spuse Grey confuz.

Construiește-ți singur imperiul, fără prinț. Nu-i venea să creadă. Teama, amestecată cu ușurarea îl năuceau. Pentru prima oară putea experimenta ceva nou, prin propriile puteri. Pentru prima oară, avea șansa de a descoperi dragostea adevărată. Pentru prima oară era cu adevărat... liber.

Capitolul 2

- Cred că o să-ți placă de mama mea, spuse o voce firavă din spatele lui.

Grey își întoarse privirile de la calul pe care îl țesăla spre doi ochi albaștri, sinceri și inocenți. Fetița era mai înaltă decât Gloria și poate cu doi, trei ani mai mare.

- De ce?

- Este foarte drăguță, spuse ea nesigură, căutându-și cuvintele. Si... deșteaptă.

- Hmm. îmi plac femeile deștepte,

admise concesiv Grey, zâmbind.

- Si este foarte bună, adăugă fetița, entuziasmată de reacția lui prietenoasă.

- Asta este foarte important. O mămică trebuie să fie bună. Mai ales cu copiii ei.

- N-a avut prea mulți prieteni.

- Serios? întrebă Grey preocupat să țină în frâu calul care părea agitat.

- îți place să fii grăjdar?

Grey începu să țesale din nou calul, întrebân- du-se unde voia să ajungă micuța. Se angajase de o săptămână la grajdul Wildwood și nu se gândise prea mult de ce Mary Wilder, îl acceptase așa de repede. Iubea caii. îi iubise de când era mic. Și era al doilea lucru la care se pricepea, după calculatoare.

îi plăcea munca fizică. Se trezea de dimineață ca să muncească din greu la grajduri, deși primea un salariu mic. își dorise o schimbare în viață și o obținuse. Era total diferit de ceea ce făcea înainte, când stătea zeci de ore în fața computerului.

- Da, sigur că îmi place. Iubesc caii.
- Și eu.
- Dă-mi te rog țesala aceea.

Fetița îl privi, înroșindu-se încântată. Fără să-l mai întrebe altceva, îi dădu țesala cerută.

- Mulțumesc. Pe tine cum te cheamă?
- Jessica Shannon, spuse ea serioasă. Dar poți să-mi spui Jessie.
- încântat de cunoștință, Jessie, spuse el, zâm- bindu-i cald. Pe mine mă cheamă Grey.
- Stiu, se hlizi ea și fugi.

Grey își zâmbi, dându-și seama că tocmai iscase o mică pasiune.

Țesălă coada bogată a calului, gândindu-se că faptul că îi plăceau copiii constituia un avantaj. Noua lui muncă presupunea cunoștințe în materie de îngrijirea a cailor, dar și dragoste și răbdare față de copii, deoarece la grajdul Wildwood din Prospect, Kentucky, se dădeau lecții de călărie în special pentru cei mici.

Asta era ironia sorții. Dacă tatăl lui n-ar fi insistat atât de mult să ia lecții de călărie,

n-ar fi obținut niciodată slujba de grăjdar în Prospect.

- Mami! Uite! El este Grey!

Fetița se întorsese, trăgându-și de mână mama. Privind peste crupa calului, Grey o văzu pe Jessie împreună cu o femeie ezitând în ușa grajdului. Se observa clar că era jenată de situație.

Grey o privi în ochii albaștri, de o expresivitate nemaiîntâlnită, și rămase fără suflare. Părul ei blond, lung și drept strălucea în soare. Trăsăturile fine ale feței bronzate păreau de o delicatețe nepământeană. Și ceea ce îl uimi mai mult pe Grey, fu sinceritatea pe care o emana și dragostea cu care își ținea fiica de mânuțe. Părea un înger.

O studie puțin și își dădu seama: avea ceva din aerul mamei lui, Martha.

- Fiica mea mi-a spus că tu ești noul grăjdar, zise ea cu o voce de madonă.

- Da, răspunse el, pe un ton nesigur.

în acel moment, calul se cabră nărăvaș, făcându-l pe Grey să-și piardă echilibrul. Ce situație jenantă! Acum se găsise să nu-l

asculte?

- Hei, stai pe loc, nebunule!

Femeia tresări speriată și făcu câțiva pași spre el.

- Te-a lovit?

- Nu, dar niciodată nu poți fi sigur cu caii. Nu te poți pune cu un monstru de o tonă!

- Asta îi spun și eu fiicei mele. Ea uită că poneiul ei, Dr. Doolitle cântărește peste trei sute de kilograme, spuse ea, cifulindu-i părul fetiței.

- Deci poneiul tău este Dr. Doolitle? o întrebă Grey pe Jessie, aruncând într-o cutie țesala. Să știi că este un animal foarte cuminte. Te rog frumos, dă-mi cârpa aceea. Femeia luă un prosop atârnat de un cui pe ușa grajdului și i-l dădu. Degetele lor se atinseră ușor, provocându-i lui Grey reacții ciudate.

- Mulțumesc, doamnă Shannon, spuse el, dregându-și glasul, încercând să ignore emoțiile stârnite.

- Christy.

- Christy, repetă el sub vraja acelui

chip frumos. îmi place numele tău.

- Mulțumesc.

Femeia se înroșise și Grey se simțea din ce în ce mai jenat. Tăcerea dintre ei se adâncise și el nu reușea să se gândească la nimic inteligent de spus.

- Mama nu este măritată, explică fetița.

- Serios? zâmbi Grey. Nici eu.

Apoi profită de moment ca să se întoarcă spre cal. începu să îi curețe vârtos gâtul lung și plin de mușchi bine conturați. Christy nu era căsătorită. Ei, și ce?

- Jessie, draga mea, spuse femeia, ce-ar fi să te duci să vezi ce face Meg?

Christy avea o intonație ciudată. Era emoționată? Jenată? Jessie plecă din grajd, lăsându-i singuri.

- Iartă-mă pentru întrebarea fiicei mele. Se pare că vrea să facă totul pentru a-mi găsi perechea.

- Fii liniștită, o asigură el sincer. Nu face nimic. Este o fetiță foarte simpatică.

- Câteodată e prea simpatică, spuse Christy ușor supărată.

- Este doar un copil.

Grey găsea atitudinea lui Christy dezarmantă. Părea așa de cinstită. Nu semăna cu nici o femeie cu care se întâlnise până atunci.
Și părea prea tânără pentru a fi mămică. Purta o pereche de blugi strânși pe coapsele ei zvelte, un tricou alb și în picioare avea o pereche de cizme negre de călărie.

- Ție îți place să călărești? întrebă Grey.
- Da, îmi place.
- Știi bine să călărești?
- Nu, dar iau lecții. A fost ideea lui Jessie. La început n-am vrut, dar acum îmi place foarte mult.

Grey dădu scurt din cap, concentrându-se la copita calului, pe care o curăța cu îndârjire.
Si Christy era uimită de reacțiile ei în fața noului angajat al lui Mary Wilder. încerca să privească în altă parte, dar nu reușea. Urmărea plină de admirație mușchii încordați ai tânărului care curăța calul. Deși era asudat și plin de praf, avea o noblețe aparte.

- Mary mi-a spus că ești din California.
- Da...

Ce îi mai spusese proprietara grajdului despre el? Mary Wilder fusese antrenoarea lui ani buni. Stia multe despre el. Mai precis, totul.

- Fiica ta seamănă mult cu sora mea mai mică, schimbă el subiectul.
- Ai o soră mai mică?
- Da.
- Câți ani are?
- Opt ani.

Da, bărbatul acela era atrăgător. De mult timp Christy nu se mai simțise atrasă de un bărbat. De când se căsătorise și nici după ce soțul ei murise.

- Jessie are zece ani, spuse ea pe un ton îndurerat.

Grey o privi surprins.

- Nu pari să ai vârsta pentru o fiică de zece ani.
- Mulțumesc, spuse roșind Christy.

Am fost o mireasă tânără. Pe Jessie am născut-o când aveam doar optsprezece ani. Grey fluieră printre dinți admirativ și se

întoarse spre cal.
Christy îl studie în continuare. Bărbatul acela avea ceva. Nu știa ce. Poate culoarea neobișnuită a părului... Nu arăta a grăjdar. Părea inteligent, spiritual și demn de încredere. Orice ar fi fost, o făcea să se simtă bine.
Grey trecu la a patra copită. După ce termină, se apropie de ea, și se sprijini de perete, odihnin- du-se.
- Tu câţi ani ai? îl întrebă Christy
- Douăzeci și cinci.
- Serios?
- Pun pariu că bănuiai că sunt mai tânăr.
- Da, zâmbi ea.
- Părul ăsta roșcat mă face să par de optsprezece ani. Noroc că nu am pistrui.

- De ce? Părul tău are o culoare deosebită. Si pistruii mi se par simpatici.
- Poate la o fetiță de zece ani, dar la un bărbat de douăzeci și cinci...
Din nou se așternu tăcerea între ei. Christy îi evită privirea iscoditoare. Bărbatul acela părea interesat de persoana ei.
- Mereu aveți parte de vremea asta

umedă în Kentucky? puse el întrebarea de convenienţă, doar de dragul de a spune ceva.

- Da...

Din nou se lăsă tăcerea.

- Ești divorţată?
- Nu. Soţul meu a murit.
- îmi pare rău.
- Mulţumesc.
- Si nu ţi-e greu? O mamă singură...
- Mi-a fost mult timp greu, și mie și lui Jessie. Dar până la urmă ne-am descurcat.

Amintirea morţii lui Tate și a dificultăţilor financiare o copleșiră. Sau era vorba de prezenţa acelui bărbat? Se sprijini de ușa grajdului, încercând să-și găsească echilibrul.

- Vii la antrenamente zilnic? întrebă Grey.
- Doar vara am timp. în cursul anului muncesc. Sunt profesoară.
- Ce predai?
- Engleza, la clasa a opta.
- Vai de mine! Nu te invidiez. Adolescenții pot fi foarte dificili uneori.
- Da. Nu-ți plac copiii?
- Ba da. Foarte mult. Ți-am spus că am o soră mai mică. Dar de la o vârstă... copiii pot fi foarte obositori.
- Și mie îmi plac, așa că nu mi se pare grea munca de profesoară.
- Acum știu ce mă intrigă la tine, spuse el, privind-o atent.

Christy ridică întrebătoare o sprânceană.

- Ești o superfemeie deghizată, spuse el făcându-i jucăuș cu ochiul.
- Hmm. Cred că luciditatea ți-a fost afectată de muncă.
- Adică?
- Ai primit prea multe lovituri de copite în cap.

Grey izbucni într-un râs nestăvilit.

Capitolul 3

- îți place noul meu grăjdar?

Christy o privi pe Mary Wilder, proprietara grajdului, stând în mijlocul arenei de antrenament. Jessie călărea în cerc poneiul ținut în frâu de antrenoare.

- îmi place, spuse Christy. De ce?
- Te-am văzut cam des prin preajma lui Grey, săptămâna asta, zâmbi Mary.
- Nu știu ce vrei să spui, Mary, zise ea, înroșindu-se.

Era chiar așa de evident?

- Jessie, stai dreaptă în șa! strigă Mary. Nu trebuie să te eschivezi de la răspuns.

- Nu înțeleg.
- Hai, Christy! îți place de Grey! Se vede, ce Dumnezeu!?
- Arată, bine. Asta nu neg.
- Și?
- Bine... Este... fermec'or.

Fermecător? Avea niște reacții ciudate față de el. Reacții fizice, cu siguranță.

Christy era o văduvă cu copil mic. Nu avea timp de alte complicații. Ce-i tot trecea prin cap?

- Gata, Jessie. Oprește-l pe Dr. Doolitle, spuse

Mary. Lecția s-a terminat. Ai fost la înălțime, draga mea.

Jessie zâmbi, încântată de compliment. Christy simți cum i se sfâșie inima. Fiica ei semăna mult cu Tate. Uneori i se părea că trăiește cu fantoma fostului ei soț în casă.

Mary o ajută pe Jessie să coboare.

- Hai, du-ți poneiul în grajd, spuse ea.

Mary și Christy o urmară.

- Nu trebuie să te închizi în carapace, spuse Mary, luând-o de braț cu un gest prietenesc și călduros. Te tachinam și eu puțin.

Deși Christy o considera pe Mary o prietenă bună, nu putea să-i dezvăluie emoțiile ce le trăia. Nici ea nu le înțelegea prea bine. Si era mai bine să nu se străduiască să le înțeleagă.

- Stiu, Mary. Iartă-mă. Dar este prea devreme.

- Da, draga mea. Stiu că încă mai suferi după Tate. Si este normal. Iartă-mă tu pe mine. Voiam doar să știi că Grey este un băiat extraordinar și provine dintr-o familie bună.

- De ce s-a angajat aici? întrebă Christy, dorind să pară dezinteresată.

- Ți-am mai spus. L-a părăsit norocul.

- Are probleme cu autoritățile?

- Nu! în nici un caz!
- Atunci?
- De ce nu-l întrebi personal? Stii că nu-mi place să discut treburi de genul ăsta.
- Nu-l întreb pentru că nu mă interesează. Voiam să fac și eu conversație.
- Cum vrei. Eu trebuie să plec.

Femeia o lăsă singură în fața grajdului.

în fond de ce își punea atâtea întrebări în legătură cu acel Grey? Oricum, nu ajungeau nicăieri. Cel mult, avea să fie o aventură de o vară. Și era sătulă de astea. Sigur, sătulă era cam mult spus. Ultima oară când avusese o aventură de o vară, rămăsese însărcinată cu Jessie.

* * *

Grey o ajuta zâmbind pe Jessie să-și lege poneiul. De fiecare dată când o întâlnea pe Christy, starea lui de spirit se îmbunătățea. Era de-a dreptul euforic.

Mary intră în grajd și-l privi încruntată.

- Nu te mai holba, Jerome. Vezi-ți de treaba ta.
- Da, doamnă.
- După ce îl legi pe Dr. Doolitle, să-mi aduci calul lui Meg.

Grey o privi atent și observă în ochii bătrânei doamne o sclipire de amuzament. Mary era o dul-

ceață! Avea simțul observației teribil de ascuțit. Nimic nu-i scăpa.

- Da, doamnă, spuse el, f'cându-i cu ochiul.
- Ești incorigibil!

Grey mustăci, continuându-și munca. Desfăcu chingile care legau șaua poneiului obosit și transpirat și îi puse pe spate o pătură.

Jessie și Meg îl priveau hlizindu-se. Grey trecu pe lângă ele, făcându-le cu ochiul și intră în următorea boxă, pregătind de antrenamente calul lui Meg.

Mary intră după Grey, luând calul de căpăstru.

- Hai, Meg, la treabă! Mulțumesc, Grey, spuse ea. Să-mi pregătești următorul trăpaș.
- Sigur, doamnă, răspunse el, salutând-o pe Christy, care părea gânditoare și preocupată de ceva.
- Doolitle este cam încins, spuse ea pe un ton pierdut.
- Nu prea, zise el, trecându-și mâna peste pătura care acoperea spatele poneiului.

O privi pe sub sprâncene, încercând să înțeleagă de ce se simțea așa de atras de ea. N-o văzuse decât la antrenamente, de vreo două, trei ori. în rest, nu știa nimic despre ea.

- Te preocupă ceva? o întrebă el.
- Nu, tresări ea uimită. De ce mă întrebi?
- Ești tăcută, spuse el, luând un burete ud dintr-o găleată.
- Mă gândeam.

Grey stoarse buretele, trecându-l pe spatele poneiului.

Ce secrete ascundea femeia aceea? îl intriga. De fapt, totul îl intriga la ea. Părul ei mătăsos, gura voluptoasă, coapsele zvelte...

Nu putea să mai reziste în ritmul acela. Privirile aruncate pe furiș, discuțiile în doi peri și supozițiile interminabile îl năuceau. Trebuia să facă pasul hotărâtor, s-o invite undeva.

- Mami, mami! strigă Jessie. Mama lui Meg m-a invitat la Meg acasă în noaptea asta. Mă lași? Te rooog!

Grey le privi invidios. Christy își privea fiica cu dragoste, dându-i la o parte din ochi o șuviță de păr. Și-ar fi dorit și el același tratament din partea acelei femei delicate.

- Bine, iubita mea. Dar să vorbesc mai întâi cu mama lui Meg.

- Ce bine! țopăi fericită fetița în jurul mamei sale.

Grey nu scăpă ocazia și se apropie de Christy.

- Să înțeleg că ești liberă în seara asta?

- Da. De ce?

- Nu vrei să iei cina cu mine?

- Cina? întrebă ea, înroșindu-se.

- Da, cina. Masa pe care oamenii o iau de obicei seara, spuse el cu o sclipire jucăușă în ochi.

- Serios? Mulțumesc pentru explicație, zise ea, rotindu-și ochii.

- Ei, ce spui?

- Ce ai vrea să spun?

- Ora șase îți convine?

- Da, acceptă ea fără ezitare.

* * *

Grey o invitase la cină! Christy aruncă o privire rapidă spre Grey. Nici măcar nu mai putea să mănânce. Stomacul îi tremura de emoție, avea gura uscată și limba fierbinte.

Restaurantul mexican era plin de lume. Christy încerca să ignore agitația din jurul ei, concentrându-se asupra lui Grey, care nu o scăpa din priviri. Chelnerița îi servi cu tortilla și salsa.

- îți plac preparatele cu condimente iuți? o întrebă el pe Christy.

- Nu, răspunse ea.

- Mie îmi plac.
- Mi se pare normal. Doar ești din California.
- Să știi că nu toți californienii sunt amatori de condimente iuți.
- Normal. Depinde de gust. Dar m-am lăsat furată de o idee preconcepută despre oamenii care locuiesc în anumite zone ale țării.
- Ai ceva împotriva californienilor?
- Nu neapărat. Poate doar faptul că acolo s-au adunat prea mulți îngâmfați pe metru pătrat.
- Cu ce ar fi Kentucky mai bun?
- Nu este mai bun. Dar nici mai rău. Depinde de oameni. Dar ce, te-ai supărat?
- Nu. Nici mie nu-mi place California.

Era pentru prima oară când se întâlneau în altă parte decât într-un grajd. Christy era

emoționată și își dorea să poarte o conversație cât mai lejeră și mai naturală.

- Din ce parte a Californiei ești?

Din nord, spuse el, fără să-i mai dea alte explicații.

Christy observă că lui Grey nu-i plăcea să vorbesc' despre el, așa că încercă să-l abordeze pe alte căi.

- Spuneai că ai o soră mai mică, începu ea.

- Da. O cheamă Gloria. Este soră de tată.

Christy îl privi întrebător.

- Mda. Tata este o persoană aparte. A avut multe soţii. Din fericire nu are decât doi copii.

- Pe tine și pe Gloria.

- Da. Gloria este o dulceață, dar mi-e milă de ea.

- De ce?

- Va avea o copilărie tristă, ca a mea. O copilărie lipsită de dragostea unui tată.

Christy se înnegură. Povestea Gloriei începea să semene prea mult cu cea a fetiței ei. Si Jessie era un copil fără tată. Ea încercase să facă totul pentru ca fiica ei să nu resimtă acea situaţie.

- Te gândești la Jessie? întrebă el cu compasiune, dând dovadă de o intuiţie remarcabilă.

- Da, răspunse ea uimită.

- Christy, nu este același lucru. Tăticul lui Jessie a murit. Nu și-a părăsit copilul de bunăvoie. Tatăl meu și al Gloriei ne-a neglijat din cauza afacerilor și a femeilor.

- Este mai rău să fii neglijat de tată decât să îl pierzi definitiv? întrebă ea neîncrezătoare.

- Uneori. Eu, de pildă, am fost dezmoștenit din cauza certurilor care au survenit în urma acestei

neglijări. Dar eu sunt adult, pot să trec peste aceste lucruri mai ușor, în schimb sora mea Gloria, nu știu cum va reacționa.

Christy îl mângâie ușor pe mână. îi părea îngrozitor de rău pentru suferințele sufletești ale copilăriei lui nefericite.

- De câte ori a fost căsătorit tatăl tău?
- De cinci ori. Ultima ceremonie a avut loc acum o lună. Si toate nevestele au fost mult mai tinere decât el.
- Vai!
- Da, este de mirare!

- Cred că ai suferit mult, trecând de atâtea ori prin traumele divorțurilor tatălui tău.
- Nu prea. Sincer să fiu, nu m-am atașat de nici una dintre soțiile care s-au perindat prin casa tatălui meu. M-a afectat mult pierderea mamei mele.
- Când a murit? întrebă ea compătimitoare.
- S-a întâmplat anul trecut. Ne iubeam mult. Eram foarte apropiați.

Christy își căută cuvintele. Nu voia să-l facă să-și amintească lucruri dureroase. Dar simțea nevoia să afle mai multe despre el.

- Cum a murit?
- A fost răpusă de cancer, spuse el pe un ton

aproape șoptit.

- Așa l-am pierdut și eu pe Tate, zise ea, izbucnind în plâns.

Christy nu era o persoană care să se exteriorizeze în fața oricui. De multă vreme nu o mai făcuse.

Fusese căsătorită cu Tate vreme de zece ani. îl iubise mult. Si el o iubise, dar rareori i-o arătase. Fusese un tată bun și grijuliu, dar niciodată nu-l simțise ca pe un soț adevărat, iubitor și atent.

- îmi pare rău, spuse Grey.

- Se pare că avem ceva în comun, zâmbi Christy printre lacrimi.

- Sper ca lucrurile pe care le avem în comun să nu se reducă la atât.

Pentru prima oară în viața ei, Christy se simțea înțeleasă și consolată. Grey era alături de ea.

Chelnerița reveni la masa lor cu un platou de burrito aburind. Aroma mâncării îi aminti că era înfometată.

- Hai să mâncăm, spuse Grey. Poftă bună.

- Mulțumesc la fel.

Discuția deveni mai lejeră. Vorbiră despre antrenamentele la staulul Wildwood, despre cai și copii. în cele din urmă, Grey reuși s-o facă să râdă și să uite de necazuri.

într-un cuvânt, se simțeau bine.

După ce terminară de mâncat, chelnerița le aduse nota de plată și Grey scoase portofelul. Christy luă o gură de apă și îl văzu încruntându-se.

- S-a întâmplat ceva? întrebă ea.
- Mda, spuse el, scoțând o bucată de hârtie. Se pare că am uitat să-mi încasez cecul.

Capitolul 4

Grey intră în panică. Cum de fusese așa de neglijent, încât să uite să-și încaseze cecul? Se scotoci prin portofel. Nu avea nici un ban. Si își anulase toate cărțile de credit înainte să plece din California, în ideea de a porni de la capăt o viață nouă. Realitatea era jenantă. Nu putea să plătească masa.

- Cred că va trebui să mă aștepți să spăl vasele la bucătărie, încercă el să glumească.

Christy îl privi fără cuvinte, cu gura ei frumoasă întredeschisă de uimire.

- Am fost așa de agitat de când am venit în Kentucky, încât am uitat să-mi deschid cont în bancă, se grăbi el să-i explice.

- Presupun că resturantul nu-ți va accepta cecul.
- Nu.
- Stai liniștit, spuse ea amuzată, scotocindu-se

prin geantă, am și eu bani.

- Vai, mă simt așa de prost. Te-am invitat la cină fără să am nici un ban la mine. Mă poţi împrumuta până mâine?
- Sigur că da.
- Promit că mâine îţi dau toţi banii.
- Serios? îl tachină ea.
- Jur!
- Bine, te cred, spuse ea, strângându-i mâna ușor, consolator. Consideră că ai cont deschis la mine. Dar nu abuza!

Câtă încredere avea Christy în el! Cu siguranţă nu avea cunoștinţă de existenţa conturilor lui din California. îl credea un simplu grăjdar care uitase să-și încaseze salariul. îl plăcea așa cum era el. Dacă nu l-ar fi plăcut, sau ar fi fost o altă fată interesată, l-ar fi lăsat baltă, cu datorie cu tot, la restaurant. Dar ea se oferise să-l împrumute.

Grey ar fi dorit să-i spună tot adevărul. Christy merita să știe. Dar nu sosise încă momentul.

- Hai să plecăm, spuse ea, lăsând pe masă o sumă de bani.
- Mulţumesc din suflet.
- Lasă asta... făcu ea din mână.
- O să mă recompensez faţă de tine.
- Serios? ridică ea dintr-o sprânceană.

Grey se ridică ușurat în picioare și îi trase scaunul, conducând-o printre mese spre ieșire. Nu știa de ce, dar se simțea prost. Christy căzuse pe gânduri și nu mai scotea nici o vorbă. Pierduse teren în fața ei? Deschise ușa din dreapta șoferului, făcându-i loc în Mustangul vechi pe care și-l cumpărase cu puțin timp în urmă. Alungându-și presimțirile negre, Grey intră în mașină și porni motorul, demarând în trombă.
Christy îl privi ușor uimită, apoi se lăsă pe spătarul scaunului, zâmbind.
în acel moment, Grey se simți rușinat de reacțiile lui. Ce-i venise să conducă așa de nervos, ca un licean rebel? Ce voia să demonstreze?
în scurt timp ajunseră în zona veche a orașului Louisville, acolo unde locuia Christy. Grey opri

mașina, coborî și-i deschise ușa, pregătindu-se să-și ceară scuze pentru comportamentul lui din seara aceea.

Spre surprinderea lui, Christy îl invită în casă. Grey nu știa ce să creadă. Nu se așteptase la așa ceva. Credea că șansele lui fuseseră spulberate de mult.

- Hai, ce faci, nu vii? îl întrebă ea din ușă, cu cheile în mână.

Intrară în clădirea veche cu o arhitectură deosebită. Apartamentul avea camerele înalte și

vopsite într-o culoare caldă. Christy îl invită în camera de zi, ale cărei ferestre înalte îi dădeau un aer solemn.

Ce vrei să bei?

- Orice.

- Un ceai cu gheață?

- Da, spuse el, așezându-se pe canapea.

Privi încăperea, oprindu-și atenția asupra șemineului maiestuos ce trona în mijlocul încăperii. Pe polița de marmură văzu numerose fotografii înrămate, cu Jessie și cu Christy. într-una din ele, o văzu pe Christy mireasă. Deborda de tinerețe, dar nu avea nimic din fericirea tinerelor

mirese. Părea tristă, obosită. Alături de ea, îl văzu pe bărbatul care trebuia să fie fostul ei soț. Spre surprinderea lui, era mai bătrân decât se așteptase. Atitudinea lui rigidă îl uimi. Ce fel de bărbat era acela care nu zâmbea nici măcar în ziua nunții lui?

Fotografiile acelea aveau un mister pe care Grey voia să-l dezlege.

- Gata, îi surâse Christy, intrând cu o tavă mare pe care ducea două pahare și o carafă de ceai cu gheață.

- Lasă-mă să te ajut, sări Grey de pe canapea, luându-i tava grea din mâini.

- Mulțumesc.

- Pentru nimic.

- Vrei zahăr?

- Nu, mulțumesc.

Christy îi turnă cu mâini ușor tremurânde ceai și îi dădu paharul.

- Este foarte bun, spuse Grey, luând o înghițitură.

începu să transpire. Conversația se blocase. Se simțea ca un adolescent la prima întâlnire. Oricum, Christy era cu trei ani mai mare decât el.

Oare de ce îl invitase în casă? Din prietenie, sau mai mult? La ce se aștepta ea oare de la el?

Christy probabil că îi simțise emoția, pentru că îl privea rece, stăpână pe situație.

Grey îi zâmbi stângaci, simțindu-și pulsul din ce în ce mai accelerat.

- Nu te mai simți jenat. Se poate întâmpla oricui, încercă Christy să-i ușureze situația.

- Ți-e ușor să spui.

- Tu crezi că dacă sunt proprietara unui cal, am bani?

Ce voia să-i spună?

- întreținerea unui cal costă enorm.

- Din banii tăi sunt plătiți angajații ca mine, încercă Grey să glumească.

- De când a murit Tate ne-am descurcat foarte

greu cu banii. Cu banii încasați de pe asigurarare am terminat de plătit casa. Credeam că pot trăi din salariul meu de profesoară. Dar nu este chiar așa. Christy se ridică și începu să se plimbe prin cameră. Grey se așeză picior peste picior și o privi în expectativă.

- Nu știu dacă am făcut ceea ce trebuia, se frământă ea.

- Ai făcut ceea ce trebuia la vremea respectivă.

- M-a încurcat mult afacerea lui Tate. Brokerul meu încearcă de o lună s-o vândă. Cu banii aceștia aș putea plăti întreținerea lui Doolitle. Dacă nu, va trebui să-l vând.

- Vai, nu!

- Nu vreau să vând poneiul lui Jessie, spuse Christy, privindu-l cu o față palidă. Fetița mea a avut de suferit din multe puncte de vedere când a murit tatăl ei. Aș vrea, în măsura posibilităților, s-o fac să simtă că nimic nu s-a schimbat.

Grey o privi cu milă. Dacă ar fi putut,le-ar fi ajutat cu toată dragostea pe Christy și pe Jessie. îi aminteau de relația pe care o avusese el cu mama lui. în copilărie nu simțise lipsuri materiale. Fusese văduvit doar de dragostea paternă.

Dar tatăl lui Jessie murise. Pe umerii lui Christy cădeau toate grijile materiale. Nu mai avea un soț

care s-o sprijine.

- Ţi-am povestit toate astea ca să-ţi dai seama că sunt un caz atipic. Nu semăn cu nici una dintre femeile acelea bogate care-şi duc copiii la călărie.

Aşa că nu trebuie să te simţi jenat din cauza întâmplării din seara asta. Pentru că nici eu nu mă simt.

- Ai fost tăcută pe tot drumul de întoarcere. M-am gândit că şansele mele de a te cuceri s-au dus pe apa sâmbetei.

- Vai, nu! încercă ea să-l liniştească. Mă gândeam dacă să-ţi povestesc despre situaţia mea materială. Nu voiam să te mai simţi prost. De aceea am făcut-o.

Grey rămase impresionat. Christy se gândise la el, la sentimentele lui.

- Nu m-am mai simţit aşa de jenat de când eram în liceu. Jucam într-o piesă de teatru şi mi-am uitat replicile.

- Serios? zâmbi Christy.

- Da. Mă îndrăgostisem de o fată din sală şi am uitat tot ce trebuia să spun. Acela a fost sfârşitul carierei mele actoriceşti.

Christy izbucni în râs. Atmosfera se detensionase.

- Câţi ani aveai?

- Şaisprezece.

- Vai! Și cum a decurs relația cu fata aceea? îl întrebă ea sincer interesată.

- Nu am ajuns nicăieri, bineînțeles. După spectacol am auzit-o comentând cu niște prietene de-ale ei prestația mea jalnică.
- Bietul de tine!
- Trăiam în California printre copii care visau să devină vedete de cinema, îi explică el. Prin acea gafă copilărească devenisem un marginalizat.
- Cred că te-ai simțit îngrozitor.
- Este adevărat, dar în seara asta m-am simțit de zece ori mai îngrozitor.

Christy se încruntă.
- Ce ai? o întrebă Grey.
- Mă gândesc la Jessie... Ce se va întâmpla cu ea dacă?... Doamne ferește?
- Nu trebuie, încercă el s-o liniștească.

Cum putea să se gândească la așa ceva? îi era milă de ea. Părea așa de vulnerabilă și singură în fața vieții! între ei se lăsă tăcerea. Grey îi urmări mișcările, reacțiile, privirea tristă, preocupată. Era atât de aproape de ea încât se simțea prins în vraja mirosului de lavandă pe care îl emana la fiecare mișcare. încet, ca prin vis, Grey se apropie de ea și îi mângâie obrajii delicați.

îi ridică bărbia privind-o drept în ochi, apoi se apleacă și o sărută ușor.
Christy închise ochii, invitându-l să nu se oprească. Grey o sărută din ce în ce mai aprins, prins în vâltoarea pasiunii.
- Doamne, respiră greu ea, sprijinindu-se între pernele canapelei, epuizată.
Grey o privi înfometat, dorind s-o sărute iar și iar. Dar se abținu. Se întoarse spre măsuță și luă paharul de ceai, sorbind însetat lichidul amărui.
- Iartă-mă, spuse el, dregându-și glasul.
Christy îl privi uimită.
- De ce? Nu-mi pare rău că m-ai sărutat.
- Nici mie.
- Atunci?
- Cred că... mă îndrăgostesc de tine, spuse el, fără să se gândească.
Ochii lui Christy se măriră și Grey își dădu seama că făcuse o greșeală. N-ar fi trebuit s-o sperie.
- Doamne! șopti ea.
- Nu trebuie să te sperii.
- Nu mă sperii, doar că... Mă simt atrasă de tine, dar nu poate fi vorba de dragoste. Nu m-am

gândit niciodată... Este mult prea devreme. Ne-am

întâlnit de câteva ori la grajd și am ieșit doar o seară împreună... Grey, nu știu ce să spun.

- Nu crezi în dragostea la prima vedere? întrebă el cu priviri înflăcărate.

- Nu știu. Tu?

- Eu cred. Este pentru prima oară când cred.

- A trecut așa de mult de când... Grey, am fost căsătorită zece ani de zile. Apoi Tate s-a îmbolnăvit... întâlnirea cu tine m-a dat peste cap. Nu mă așteptam să se mai întâmple ceva interesant în viața mea.

- La fel și eu, spuse el, înghițind greu. Ascultă-mă, Christy. Nu trebuie să vorbim despre asta acum. Și eu sunt derutat. Dar să nu considerăm asta un subiect închis.

- Bine, spuse ea.

Lui Grey nu-i venea să creadă că ea acceptase. El îi dezvăluise sentimentele și Christy nu-l respinsese. Dimpotrivă. Admisese că simțea ceva pentru el. Și el era bulversat dându-și seama că se îndrăgostise de ea așa de repede. Cuvintele îi ieșiseră pur și simplu din gură singure și negândite.

Probabil că așa simțise și Carlton față de soțiile lui. Dar Grey nu voia să-și imite tatăl. Nu avea nevoie de flirturi și iubiri trecătoare.

Se ridică în picioare, îndreptându-se spre șemineu. Fotografia lui Tate îi atrăgea atenția fără să vrea. Nu

știa de ce, dar îi era ciudă pe el. Era gelos.

- Am atâtea probleme pe cap, spuse ea, lăsându-și privirea în pământ.
- Să înțeleg că acum te preocupă vânzarea afacerii lui Tate? o întrebă el, băgându-și intimidat mâinile în buzunare, făcând semn din cap spre fotografia de pe șemineu.
- Da, răspunse ea gânditoare. Nu știu când se va vinde, dacă se va vinde, ce preț aș obține pe ea... Brokerul nu mi-a dat mari speranțe.
- De ce? Ce fel de afacere conducea?
- Ceva neinteresant, oricum.
- Adică?
- O afacere cu computere.

Capitolul 5

Computere? Grey primise cuvintele ei ca pe o lovitură în plex. în drum spre Prospect nu reușise să se gândească la nimic altceva decât la afacerea lui Tate Shannon. Christy îi povestise despre compania pe care o condusese soțul ei. Se ocupa cu servicii de depanare și vânzare. Față de compania tatălui său, aceea era ca șoarecele pe lângă elefant. Carson nu se încurca cu nimicuri. Compania Jerome se ocupa cu producția de softuri și avea o cifră de afaceri enormă.

Ajungând la fermă, Grey coborî din mașină,

bucurându-se de boarea răcoroasă a nopţii. Nu-i venea să intre în apartamentul de deasupra graj-

dului, pe care i-l oferise Mary. Se simţea agitat. Evenimentele prin care trecuse în seara aceea nu-i dădeau pace. Fusese o seară plină.

Ar fi vrut s-o ajute pe Christy să-l păstreze pe Dr. Doolitle. N-ar fi suportat să vadă dezamăgirea în ochii micuței Jessie, așa cum o văzuse de nenumărate ori la Gloria.

Sora lui mai mică suferise adesea din cauza neglijenţei tatălui lor, care uita să apară la evenimentele importante ale fiicei sale. în cazul surorii sale, Grey nu avea nici o putere. Nu i-ar fi schimbat în veci comportamentul lui Carson.

Putea în schimb să facă ceva pentru Christy și Jessie. Dar ce? Se simţea neajutorat.

Când lucra la companie, deţinea controlul și, cel mai important, banii. Ca grăjdar, salariul lui era infim. Ca dovadă că în acea seară nu reușise să-și plătească nici măcar consumaţia. La naiba!

Pentru prima oară regreta faptul că nu avea bani. Bani pentru a cumpăra compania lui Tate Shannon.

Dar chiar nu avea bani? Bineînţeles că avea! Doar că n-ar fi vrut să se folosească de ei. își făcuse o promisiune: să pornească o nouă viaţă, de la zero.

Se afla într-o situație fără ieșire. Trebuia să le ajute pe Christy și pe Jessie. Banii din conturile lui nu-i ajungeau pentru a cumpăra afacerea lui Tate, dar dacă ar fi vândut niște proprietăți...

Da. Ideea prindea contur și nu-i mai dădea pace. Așa avea să facă.

Intră în apartament, gândindu-se la problemă în continuare. Avea să se folosească de banii pe care îi câștigase singur. Asta nu însemna că trebuia să se întoarcă la viața pe care o dusese în California.

Ideea de a o ajuta pe Christy îl entuziasmase peste măsură. Abia aștepta s-o vadă fericită. La fel cum Christy voia să-și vadă fiica fericită.

De ce își dorea să facă asta? Pentru că o iubea. Cu siguranță o iubea. Se îndrăgostise de ea la prima vedere, așa cum îi mărturisise și ei.

Trebuia să cumpere afacerea lui Tate, dar sub un nume fals. Nu voia să afle nimeni că el o ajutase pe Christy. Dar asta însema s-o mintă din nou. Deja o mințise omițând să-i spună că tatăl său era multimilionarul Carson Jerome.

Christy nu trebuia să i se simtă datoare sau obligată. Voia ca ea să se îndrăgostească de el, de la sine. Să-l iubească pentru ce era, nu pentru ce avea.

Trebuia să-și ascundă generozitatea pentru că altfel ar fi pierdut-o pe femeia de care se îndrăgostise.

*   * *

- Jessie! strigă Mary Wilder. Ține-l în frâu! Bravo! Așa! Acum dă-i drumul.

Christy urmărea spectacolul susținut de fiica ei și alte patru fetițe. Soarele puternic de iunie o făcea să transpire abundent și simțea că i se face rău. Niciodată nu suportase căldurile din Kentucky.

Sau poate Grey Jerome era de vină. Stătea de partea opusă a arenei, dând instrucțiuni fetițelor, completând-o pe Mary. Se pricepea destul de bine la instructaj, pentru un simplu grăjdar. Părul lui roșcat strălucea în soare ca o flacără vie. Era un bărbat frumos.

Inima lui Christy începu să bată în ritmul cadențat al copitelor poneilor. își puse mâna la ochi, protejându-se de soare. Grey avea ceva care o intriga. îi mărturisise că se îndrăgostise de ea, dar asta nu o făcea să se simtă mai bine. Dimpotrivă. O neliniștea.

Nu o deranjase incidentul cu banii. Nici ea nu era bogată. Si făcuse bine că îi povestise despre situația ei materială. Dar ea trebuia să se gândească în primul rând la Jessie și la bunăstarea ei. Nu-și permitea să se îndrăgostească de un grăjdar la fel de

sărac precum era ea.
- A mers bine, îi spuse mulţumită Mary.
- Crezi?
- Priveşte! Acum vine partea finală.
Cei cinci ponei călăriţi cu graţie şi pricepere de fetiţe se apropiară de juriu în linie dreaptă şi după ce se opriră rămaseră nemişcaţi.
Văzându-şi copilul, inima lui Christy se umplu de mândrie şi începu să aplaude frenetic alături de ceilalţi spectatori.
- A avut o evoluţie excelentă, spuse Grey, apropiindu-se de ea şi de Mary.
- Stiu, spuse Christy, fără să-şi mai ia ochii de la fiica ei.
- După părerea mea, iese pe primul loc, spuse Mary.
- Si eu spun la fel, o aprobă Grey.
Juriul se apropie de cai, inspectându-i îndeaproape. Christy îşi frământă emoţionată

mâinile. Grey o văzu şi îşi puse un braţ liniştitor în jurul umerilor ei. Aşteptarea era ca o tortură. Cine avea să câştige?

- Hai, hai, şopti ea.

Grey o strânse uşor de mână. Christy îl privi îndurerată. Grey o privea aşa de frumos! Jocul acela trebuia să ia sfârşit. Trebuia să-i spună că nu mai

puteau continua. Pentru binele fiicei sale.

- Și pe locul întâi... anunță crainicul, Dr. Doolitle călărit de Jessica Shannon!

- Doamne! strigă fericită Christy, aplaudând emoționată până la lacrimi.

- Bravo! strigă și Grey. Știam eu.

- De unde ai știut?

- Am eu un al șaselea simț, îi făcu Grey enigmatic cu ochiul.

Toată lumea năvăli în arenă să felicite câștigătorii. Mary puse o panglică albastră de câștigător în jurul gâtului poneiului și organiză o mică grupare pentru fotografia de final.

- Felicitări, Jessie, spuse Christy sărutându-și fiica, orbită de blitz-urile ziariștilor.

- Mulțumesc, zise ea, respirând agitat. Am câștigat prima mea panglică albastră!

- Ai meritat-o. Si privește ce frumoasă este cupa! spuse Mary, agitând cu mândrie trofeul de cristal.

- Ai fost la înălțime, spuse și Grey, ciufulind-o.

Christy îl privi și el îi făcu jucăuș cu ochiul.

Inima începu să-i bată cu putere și își lăsă privirile în jos.

Se obișnuise cu acele reacții. Grey o făcea mereu să se simtă ca o adolescentă. Pentru a zecea oară se

hotărî să-i spună cât mai curând că așa nu mai mergea.

- Nu mai pot, oftă Jessie. Vreau să mă schimb. Costumul ăsta mă omoară.

Sări de pe ponei și luând-o de mână pe Mary, porniră spre vestiare. Grey îl luă pe Doolitle de căpăstru și porniră alături de Christy către grajduri.

- Unde o fi dispărut toată lumea? întrebă Christy privind în jur.

- S-au dus să urmărească restul spectacolului, îi explică el, punând o pătură pe spatele poneiului.

- A, da.

- în sfârșit suntem din nou singuri! spuse el, zâmbindu-i.

Christy se prefăcu că nu pricepe mesajul.

- Christy?

- Da...

Grey se aplecă ușor și o sărută cu tandrețe pe buze.

- De când vreau să fac asta, zâmbi el.

Christy privi în altă parte.

- Ce se petrece cu tine? Nu-ți place cum te sărut?

- Ba da. Foarte mult.

- Bine. Mă îngrijorasem.

- Grey... Hai să stăm puțin pe scaune.

- Presimt că îmi vei ține o predică, mustăci el.

Christy își frământă mâinile, neștiind de unde să pornească. își luă inima în dinți și începu:

- Grey, vreau să vorbim.

- Spune, Christy. Ce te preocupă?

- Mi-e teamă că ți-am dat speranțe deșarte.

- Ce vrei să spui?

- Mi-ai zis că mă iubești...

- Da, te iubesc și aș vrea să ajungi și tu să simți asta pentru mine. Dar nu te grăbesc, ți-am mai spus.

- Nu e vorba de asta...

-Atunci? Nu poți să mă iubești? întrebă el îndurerat.

- Nu. Aș vrea, dar nu pot.

- Nu are sens ce spui. Vrei. Cum să nu poți? Ce te reține? Ai spus că nu ai pe nimeni.

- Nu am, este adevărat.

- Nu-ți place de mine?

- Ba da. Si țin la tine. Si mă faci să mă simt ca o adolescentă îndrăgostită.

- Foarte bine, spuse el, ridicând din umeri. Asta și voiam. Este un început.

- Da, dar nu-mi permit să mă las purtată de sentimentul ăsta. Trebuie să mă gândesc la Jessie.

Grey o privi, încercând să înțeleagă mesajul. Ce încerca ea să-i spună?

- Ce legătură are Jessie cu asta?

- Grey, am o responsabilitate mare. Nu pot să fiu egoistă. Jessie este mai imporatntă decât mine.

- Vrei să spui că nu ai de gând să te implici într-o relaţie cu mine, concluzionă Grey.

- Cam așa ceva.

Grey își trecu degetele prin păr. La orice se așteptase, numai la așa ceva nu.

- Dar mi-ai spus că vrei să-mi dai măcar o șansă, nu se lăsă Grey.

- Ţi-am spus-o într-un moment de confuzie. Eram ameţită de sărutările tale, de vorbele pe care mi le spuseseși...

- Și acum?

- Acum gândesc limpede. Nu pot.

- Ţi-e chiar așa de greu?

- Da. Am un copil de crescut.

- Christy, vorbește raţiunea din tine și nu inima, constată Grey.

- Așa și trebuie! exclamă ea, încercând să se apere. Indiferent cât de mult ţin la tine, nu pot să mă implic într-o relaţie, atâta timp cât Jessie are nevoie de mine.

- De ce?

- Abia pot avea grijă de mine și de fata mea. Nu pot să mă leg de cineva care...

- Spune, Christy, mă pricep să primesc lovituri.

- Care... câștigă mai puțini bani decât mine.

Lui Grey îi venea să plângă și să râdă. Asta era ironia sorţii. Când femeile din jurul lui știau că are bani, îl iubeau pentru avere. Acum, când această femeie știa că nu are bani, tocmai de aceea nu putea să-l iubească.

- înțeleg, spuse el acru.
- Grey! Nu vreau să te rănesc, mințindu-te. M-am gândit că ar fi mai bine să-ți spun acum, înainte ca lucrurile să evolueze. Așa vom avea de suferit mai puţin.
- Mda.
- Grey, nu te supăra. îmi pare rău, dar... spuse ea, luându-i mâinile într-ale sale.
- Dar nu este o situație permanentă, încercă el s-o convingă. Nu am de gând să fiu grăjdar toată viaţa. Vei vedea de ce sunt în stare. Acordă-mi puțin timp și încredere.
- Stiu, dar...
- Ți-e teamă.
- Da. Nu vreau să-mi asum riscuri.
- Orice relație presupune un risc.
- Stiu prea bine. Tocmai de aceea...
- Dar și atunci când te căsătorești, nimeni nu-ți va garanta că relația va dura.
- Acum zece ani am făcut o greșeală

asemănătoare și așa s-a născut Jessie.

- Dar Jessie nu este o greșeală.

- Nu spun că fetița mea este o greșeală, dar consecințele au fost dezastruoase.

- Crede-mă! Nu vei face o greșeală iubindu-mă.

- Nu, Grey, nu vreau să te rănesc.

- Dar o faci.

Grey se ridică și începu să-l țesale pe Doolittle. Dacă l-ar fi văzut în acel moment tatăl său, s-ar fi tăvălit pe jos de râs și i-ar fi spus: „Ți-am zis eu! Banii contează!“

Celularul lui Christy sună, întrerupându-le gândurile. Grey nu se întoarse spre ea, dar ascultă:

- Serios? Doamne, nu-mi vine să cred, spuse Christy. Mulțumesc. Te sun eu luni.

Grey o privi. Era palidă. Se apropie de ea și o întrebă îngrijorat:

- Ce s-a întâmplat? Vești proaste?

- Nu, spuse ea, privindu-l intrigată.

- Poți să-mi spui și mie?

Christy respiră adânc și vorbi, cu fața plină de emoții amestecate. Părea în același timp fericită, confuză, uimită.

- Era avocatul meu. Mi-a spus că cineva a cumpărat afacerea lui Tate.

Grey tăcu un moment, privind în altă parte.

- Cine? întrebă el.

- Nici el nu știe. A încheiat contractul cu un avocat.

Grey își frecă brațele, preocupat.

- Asta înseamnă că grijile tale financiare au luat sfârșit, spuse el, privind-o pe sub sprâncene.

- Așa se pare, spuse ea, plimbându-se în cerc emoționată și frământându-și mâinile. Nu știu. Vestea asta m-a cam dat peste cap. Trebuie să mă gândesc.

- Acum îl poți păstra pe Dr. Doolitle, spuse Grey încet.

- Da, slavă Domnului! Adică așa cred. Nici măcar nu știu cu cât s-a vândut afacerea.

Grey zâmbi. El știa.

- Si poate acum vei fi dispusă să-mi oferi o șansă, profită el de ocazie. Reține, nu voi fi grăjdar toată viața.

- Stiu, Grey, dar...

- Ei, ce spui? îmi oferi șansa?

Christy se aruncă de gâtul lui și îi șopti în ureche:

- Grey, mereu am fost dispusă să-ți ofer o șansă. Dar acum s-a ivit într-adevăr momentul să ți-o dau.

Capitolul 6

- L-ai mai călărit vreodată pe Dr. Doolitle? o întrebă Grey, zâmbind.
- Nu, răspunse Christy, privind cu frică poneiul din fața ei.
- Este foarte ușor, mamă.
- Ți-e ușor să spui, zise ea, întorcându-se spre fiica ei. La vârsta ta, poate că aș fi făcut-o fără teamă. Și oricum, este poneiul tău, tu îl cunoști bine. Nu știu ce să zic...
- Hai, mamă, nu-ți fie frică.

Lui Christy nu-i era frică. Era doar emoționată. Totdeauna își dorise să-l călărească pe Dr. Doolitle.

Mary era plecată din oraș și Grey se oferise să-i dea lecții în locul ei.

- Trebuie să te simți ca un cowboy ca s-o faci cum trebuie, îi explică el.
- Ca un cowboy???
- Ei, bine, cowgirl. Hai, sus cu tine.
- Să trăiți! zâmbi Christy.
- Vrei să te ajut?
- Nu, mulțumesc.

Doolitle avea o înălțime impresionantă pentru un ponei. Părea un cal în toată regula.
Christy ar fi avut nevoie de ajutor, dar nu voia să se facă de râs în fața lui Jessie. își puse curajoasă un picior în scări și își luă avânt, reușind să se suie pe ponei.
- Bravo! o încurajă Grey.
Christy îi aruncă o privire ucigătoare.
De când acceptase faptul că își permitea să se îndrăgostească de Grey, se hotărâse să păstreze totuși controlul situației. în zece ani de zile, uitase cum era să iubească un bărbat. Se simțea la fel de stângace ca acum, când călărea pentru prima oară. Stângace, speriată, dar deosebit de încântată.

Simțindu-i emoția, Dr. Doolitle fornăi. Grey îl apucă de căpăstru.
- Nu, dă-i drumul, spuse Christy. Lasă-mă că mă descurc.
- Cum vrei.
Pornită spre arenă. Christy nu mai călărise de multă vreme. îi era greu să meargă pe cal și la pas. Dar își aminti repede. Era ca mersul pe bicicletă. Se bucura că nu se făcuse complet de râs în fața lui Jessie și a lui Grey.
- Comandă-i să meargă la trap, o sfătui Grey.

Christy o văzu pe Jessie stând pe scaunul lui Mary, cu Grey alături, și imaginea o impresionă. Arătau bine împreună.
Era adevărat, Grey nu va putea niciodată să-l înlocuiască pe Tate. Arăta mai degrabă ca un frate mai mare al lui Jessie.
Grey urmări evoluția noii lui eleve cu fascinația îndrăgostitului. Christy era o călăreață bună și arăta bine în șa.
- Gata, Christy, la pas.
- Slavă Domnului! strigă ea, gâfâind ușor. Doolitle este mai greu de călărit decât mi-am imaginat.

Jessie izbucni în râs aruncându-i o privire plină de semnificații lui Grey. Sigur că Doolitle era greu de călărit! Jessie câștigase concursul pentru că avea talent și muncise din greu.
- Nu este deloc greu de călărit, bravă ea.
- Hai, Jessie, nu mai face pe grozava, spuse Christy râzând.
Grey căzu pe gânduri. Când era de vârsta lui Jessie, Carson, pe atunci căsătorit cu mama Gloriei, era mult mai apropiat de el, tocmai datorită cursurilor de călărie. Doar că tatăl său îi pretindea să câștige toate concursurile. Relația lor se schimbase

radical atunci când Carson se despărţise de mama Gloriei. Si de atunci nimic nu mai fusese ca înainte.

Dar nu mai voia să-și amintească trecutul. Acum le avea pe Christy și Jessie. Se bucura că le salvase financiar, cumpărând compania lui Tate. Meritase efortul. Chiar dacă ele nu știau cine era adevăratul Grey.

- Bravo, mamă! aplaudă Jessie de pe scaunul lui Mary. Arăţi ca un cowboy adevărat.

- Ca o cowgirl, o corectă ea.
- Ai călărit bine, Christy, pentru prima ședință, spuse Grey.
- Mulţumesc.
- Nu uita! Genunchii strânși și împingi călcâiele în jos, spuse el, potrivindu-i picioarele în scări.
- Ţin bine mânile? întrebă ea, înroșindu-se în urma atingerii lui intime.
- Nu. Ţine-le puţin mai sus. Și privirea între urechile poneiului.
- Așa?
- Da. Și locul întâi... Christy Shannon pe Dr. Doolitle!
- Fac contestaţie! strigă Jessie, sărind de pe scaun și alergând spre ei. Juriul a fost mituit!

Christy izbucni în râs.

- Stai liniștită, Jessie n-o să-ţi pun niciodată în pericol premiul.
- Te ajut să cobori? o întrebă Grey.

Christy coborî din șa, ajutată de braţele puternice ale lui Grey. Apoi se întoarse cu fața spre el, privindu-l drept în ochi. Grey nu reuși să se abțină și o săurtă ușor pe buze.

- Hei! Ce faceţi acolo? strigă Jessie.
- Ne jucăm, râse Grey.
- Nu mă prostiţi voi pe mine!

Christy izbucni în râs, cu obrajii în flăcări. Se desfăcu din îmbrățișare și porniră toți trei împreună cu Dr. Doolitle spre grajduri.

„Prostit" era cun cuvânt bun. Descria exact felul în care se simțea Grey. Prostit și amețit. Si foarte, foarte norocos.

* * *

Christy era fericită. Era îndrăgostită și se simțea iubită. Acum, că problemele financiare dispăruseră se simțea liberă să-și dea drumul sentimentelor. Dovezile de dragoste ale lui Grey erau vii și grăitoare. Se simțea înconjurată de o aură de tandrețe.

- Vrei un hot-dog? o întrebă Grey.
- Poftim? Să ne stricăm imaginea? spuse ea,

privind costumul impecabil al lui Grey și rochia ei neagră de cocteil.

- întrebam și eu.

- Nu, nu vreau.

- Nu ți-e foame?

- Nu prea, spuse ea, privindu-i ochii rugători. Vai, iartă-mă. Ți-e foame, nu-i așa?

- Sincer să fiu, aș fi în stare să mănânc un cal întreg. Chiar vrei să urmărim tot restul spectacolului?

- Nu prea mă interesează harnașamentele de paradă. Hai să ne luăm ceva de mâncare. Dar exclus hot-dog.

- Bine. Și să știi că de data asta am bani.

Christy zâmbi, dându-și ochii peste cap. Grey se ridică în picioare și își făcu loc printre spectatori.

Mary le oferise două bilete la spectacolul hipic din Lexington, dându-le ocazia de a fi din nou singuri împreună. Christy nu văzuse niciodată un asemenea spectacol, dar nici nu părea atrasă de el.

- Așteaptă-mă aici, îi spuse Grey, ajutând-o să se așeze pe un scaun, la o masă în zona amenajată în chip de restaurant. Ce ai vrea să comand?

- Las la alegerea ta.

- Orice, în afară de hot-dog.

- Perfect. Dar ești sigur că ai bani? întrebă ea, râzând.

- Sper, zâmbi el, îndepărtându-se.

Christy îl privea. Acum era singură și putea să se gândească în voie la relația lor. Se simțea foarte bine. Un pic euforică.

Nu-i părea rău că se îndrăgostise de Grey. Nu arăta nici pe departe ca un grăjdar obișnuit. Avea grație și eleganță. Se vedea că nu era făcut pentru așa ceva, deși se pricepea mai bine decât oricine la cai. Putea s-o înlocuiască chiar și pe Mary. Spera doar să se țină de cuvânt și, la un moment dat, să se orienteze spre altă meserie, pentru că și-ar fi dorit un viitor alături de el. Salariul lui de grăjdar și al ei de profesoară nu le asigurau nici pe departe un trai decent. Dar poate era prematur să se gândească la o eventuală căsătorie cu el.

După cincisprezece minute, începu să privească neliniștită în jur. Grey nu mai apărea. îl reperă cu ușurință prin mulțuime. Nimeni nu avea părul atât de roșcat și strălucitor ca el. Zâmbi fericită. Era așa de arătos! Nici o femeie care venise însoțită la

spectacol nu se putea lăuda cu o companie așa de atrăgătoare. Și observase o mulțime de rivale întorcând capul după el. Se simțea mândră.

Inima începu să-i bată cu putere. Cu cine era Grey? Alături de el apăruse o femeie tânără, platinată și deosebit de elgantă. Pe lângă ea, Christy părea o cenușăreasă. Gelozia își arătă colții. Cine era femeia aceea și de unde o cunoștea Grey?

Pentru prima oară, realiza că Grey era un bărbat seducător, tânăr și cu perspective. Și ea trebuia să fie foarte atentă. Cum putea ea, văduvă cu copil mic, să se lupte cu asemenea rivale?

Femeia platinată îl sărută apăsat pe obraz și se întoarse spre un bărbat în vârstă. Christy răsuflă ușurată. Cei doi păreau a fi împreună. Dar cine era bărbatul acela în vârstă? Parcă îl cunoștea de undeva.

Și deodată își aminti. Era un multimilionar cunoscut, pasionat de cai de curse, care deținea o herghelie de campioni. Dar de unde îl cunoștea Grey? Lucrase pentru el?

își întoarse atenția spre Grey și își dădu seama din privirile lui că se simțea stânjenit. Se hotărî să descopere singură misterul. Se ridică de la masă și își

făcu loc prin mulțime.

- Grey, spuse ea, apropiindu-se de cei trei.
- Prietena ta? întrebă femeia aceea frumoasă.
- Da. Christy Shannon, o prezentă Grey.
- Vai, ce frumoasă este! Felicitări, Grey. Dar pe noi nu ne prezinți? întrebă femeia. Sau ți-e rușine?
- Chiar așa, Grey, nu te-am educat în spiritul ăsta, interveni și bărbatul.

Christy îi privi confuză. Ce voia să spună omul acela? Grey strâmbă din nas și privind-o cu regret pe Christy, spuse oftând:

- Christy, ți-o prezint pe mama mea vitregă, Lana și pe... Carson Jerome, tatăl meu.

Capitolul 1

Christy împietri. își plimbă privirea de la Grey la cel care-i fusese prezentat drept tatăl lui. Acum își dădea seama de ce figura acelui bărbat i se părea familiară. Grey semăna mult cu tatăl lui.

Se simțea profund dezamăgită, trădată, mințită.

- Noi voiam să mâncăm ceva. Vreți să luați masa cu noi? întrebă Carson Jerome.
- Nu, noi aveam alte planuri, spuse Grey pe un ton rece.
- Bine, atunci sper să ne mai vedem, răspunse

dezamăgit tatăl său.

- Poate, spuse Grey. La revedere.

Christy nu mai apucă să-i salute pentru că Grey o trase de mână, îndepărtându-se de cuplu.

Se așezară la masa lor. Grey părea nervos. își plimba neliniștit palmele prin părul lui roșcat, privind în jur.

Christy se abținu să facă vreun comentariu. Revelația era prea proaspătă în mintea ei. Simțea cum i se ridică tensiunea. Era din ce în ce mai furioasă pe Grey. O lăsase să creadă că era un grăjdar sărac, atunci când el era de fapt fiul multi-milionarului Carson Jerome. De ce omisese să-i spună cine era el de fapt?

Nu păreau a fi certați. Carson Jerome păruse bucuros să-și întâlnească fiul. Doar Grey fusese cam nepoliticos. Si asta poate din cauza prezenței ei. Se simțea cu musca pe căciulă. Ce-i ascundea?

Dar mai furioasă era pe faptul că Mary îi ascunsese adevărul. Cu siguranță că știuse pe cine angajase.

Nu era de mirare că Grey se pricepea la cai. Tatăl său deținea o adevărată herghelie de campioni și probabil că râsese de ea atunci când văzuse cât de

devotată era poneiului ei amătât.

De ce se ascundea? De ce o mințise? Si dacă o mințise o dată, probabil o mințise și în legătură cu faptul că o iubea. Nu mai știa ce să creadă.

- Vreau să plec acasă, spuse ea pe un ton dezamăgit.

Grey o privi disperat. Știa că legătura lor se va sfârși într-o zi. Avea un noroc! Halal! Tocmai acum trebuia să se întâlnească cu tatăl său? îi venea să dispară pur și simplu de rușine și supărare. Cum să-și mai repare greșeala?

- Vreau să plec acasă, repetă Christy mai hotărâtă.

- Bine. Să mergem.

Se ridicară de la masă și Grey încercă s-o ia de mână. Christy se smuci nervoasă.

- încetează!

Grey își retrase mâna nefericit, simțindu-se bun de nimic, așa cum se simțise ani de zile în fața tatălui său.

Nu mai putea trăi așa. Se îndepărtase de Carson Jerome tocmai pentru a-și găsi adevărata personalitate, adevăratul destin, adevărata dragoste. Blestemul Jerome îl urmărea oriunde se ducea. Trebuia să facă ceva. Trebuia să-i spună adevărul lui

Christy. Poate nu era prea târziu.
Luă hotărârea, suindu-se în Mustang, alături de Christy, pe locul șoferului.

- Eu și tatăl meu ne-am certat foarte tare. M-a dezmoștenit. De asta locuiesc în Kentucky.
- Este treaba ta de ce locuiești în Kentucky. Nu mă interesează.
- Haide, Christy, fii bună și înțelege-mă. Sunt certat cu tatăl meu și de aceea nici nu ți-am povestit despre el prea multe.
- Prea multe? Era suficient să-mi spui esențialul. Că ești fiul lui Carson Jerome.
- Sunt fiul lui, dar parcă nu aș fi.
- Mie mi s-a părut că te iubește foarte mult și se bucură să te vadă.
- Ți s-a părut. Nu-l cunoști.
- Mă rog. Ideea este că m-ai mințit.
- Ba nu te-am mințit.
- Bine. Ai omis să-mi spui cine este tatăl tău. Tot minciună se cheamă.
- Am venit în Kentucky în ideea de a-mi reface viața, uitându-mi tot trecutul. Mary m-a ajutat foarte mult oferindu-mi o slujbă. Așa am ajuns grăjdar.
- Si Mary de ce nu mi-a spus cine ești?

- Am rugat-o eu să fie discretă.

- De unde o știai pe Mary?
- Lucra pentru tatăl meu.
- Minunat! exclamă ea, încrucișându-și brațele peste piept. Și cum crezi că ar trebui să mă simt eu?
- Christy, te rog, încearcă să mă înțelegi. îmi doream un nou început. Mă săturasem să fiu asociat cu imaginea tatălui meu. Voiam o viață simplă.
- Foarte bine. Și asta presupunea să mă minți?
- Nu te-am mințit.
- Repet. Nu mi-ai spus adevărul. Este același lucru.
- Nu era important, spuse el încet, atingându-i brațul.
- Nu era important! pufni ea. M-ai lăsat să cred că ești grăjdar!
- Dar sunt grăjdar. Trecutul nu mai contează pentru mine. Voiam ca tu să mă placi pentru cine sunt, nu pentru că tatăl meu este Carson Jerome.
- în nici un caz nu te-aș fi plăcut pentru faptul că ești fiul lui Carson Jerome. Poate că aș fi ajuns să

te iubesc, dacă nu mi-aș fi pierdut încrederea în tine. Ți-ai ascuns adevărata identitate, mințindu-mă pe

mine și pe fiica mea.

- Am omis să-ți menționez că tatăl meu este foarte bogat. Asta-i tot. Nu voiam să risc să începi să mă placi pentru banii tatălui meu.

- Tot nu înțelegi!

- Ce vrei să spui?

- Ești așa de egoist, încât nu-ți dai seama că mințindu-mă, eu nu mai pot avea încredere în tine. Asta este ideea! De unde să știu eu că nu m-ai mințit și în alte privințe? De exemplu atunci când mi-ai spus că mă iubești?

- îți jur că nu te-am mințit! strigă el înverșunat.

- Nu te mai cred.

Doamne! La așa ceva nu se așteptase. Cum s-o convingă? O iubise din prima clipă și acum o iubea la fel de mult.

- îmi doream dragostea ta... spuse el, pornind mașina.

Conduse în tăcere, gândindu-se la încurcătura în care intrase. Tăcerea lui Christy era ostilă.

Tăcerea lui era plină de îngrijorare. Poate era mai bine să-i spună acum tot adevărul.

- De asta nu ți-am spus nici de afacerea lui Tate.

- Poftim?

- Ei bine, eu am fost acela care a cumpărat afacerea lui Tate, recunoscu el, dorind să fie sincer până la capăt.

- Ai cumpărat-o? De ce?

- Voiam să te ajut, spuse el încruntat, concentrându-se asupra drumului.

- Să mă ajuți!?

- Da. Nu-ți amintești când mi-ai povestit că dacă nu vinzi afacerea lui Tate nu poți păstra poneiul Doolitle pentru Jessie?

- Dar nu ți-am spus s-o cumperi.

- Știu. Asta pentru că nu știai că pot s-o fac. Dar am făcut-o pentru că te iubesc.

- Nu trebuia, spuse ea cu răceală.

- Nu suportam să te văd că suferi din cauza banilor. Dar nici nu voiam să știi cine eram eu de fapt.

- Scuzele astea nu schimbă cu nimic datele problemei.

- La început, când mă credeai un simplu grăjdar, aveai încredere în mine, încercă el s-o convingă.

- Nu mai ține, Grey.

- Faptul că sunt milionar schimbă cu ceva datele problemei?

- Da. M-ai mințit.
- Nu chiar.
- Asta este părerea ta. Din punctul meu de vedere, nu cred că mai pot avea încredere în tine.
- Si asta ce înseamnă?
- Că nu pot continua relația cu tine.

Grey simți că i se rupe inima. Nu mai vedea cale de împăcare. Christy părea hotărâtă.

* * *

Drumul spre casă, în tăcere, îi păru lui Christy aproape la fel de greu de suportat ca moartea lui Tate. Gândurile negre o chinuiau îngrozitor. Ce trebuia ea să facă acum?

De ce crezuse în bărbatul acela, împărtășindu-i secretele și visele? Cum de fusese așa de naivă? își deschisese pur și simplu inima în fața lui.
Cu experiența ei de profesoară ar fi trebuit să deosebească adevărul de minciună. în cariera ei ascultase cele mai năstrușnice scuze și tot nu le crezuse.
Era clar. Fusese orbită. Se orbise singură. Crezuse în cineva și se înșelase.
Intrară în orașul scufundat în noapte, dar la fel de aglomerat ca ziua. Christy se foi neliniștită în scaun. Nu știa de ce, dar avea o presimțire sumbră. Simțea

că nenorocirile din seara aceea nu se sfârșiseră.
Cotiră pe strada ei și parcară în fața casei. Pe geamurile camerei de zi licărea o lumină ciudată.

- Doamne! Grey! Incendiu! strigă ea, sărind din mașină.

Alergară împreună spre verandă, dar Grey o opri înainte ca ea să pună mâna pe clanță.

- Stai! Trebuie să ne gândim ce să facem.
- Poftim? Jessie doarme în camera ei și tu îmi spui să ne mai gândim?

- Crezi că poți să treci prin flăcări? Christy! Revino-ți!
- Să nu-mi spui mie ce să fac!
- Hai prin spate! Pe aici nu putem intra.

Christy îl ascultă și ocoliră casa. în fața ușii de serviciu stătea o adolescentă disperată.

- Unde este Jessie? o scutură Grey pe fata însărcinată să aibă grijă de fiica lui Christy.
- Făceam floricele și ne-am dus în camera de zi să ne uităm la un film, explică tânăra printre suspine. Ne-am dat seama că arde după ce a pornit alarma de fum.
- Unde este Jessie? repetă Christy.
- Ați ieșit împreună? o întrebă Grey.
- Nu, începu tânăra să plângă. A fugit în camera

ei. Spunea ceva de o panglică albastră.

- Doamne, nu! murmură îngrozită Christy. Luao-ar naiba de panglică! Sunt urmărită de ghinioane!

- Unde o fi acum? în ce parte a casei? întrebă Grey.

- Am văzut-o la geamul camerei ei. îi era frică să sară.

- Arată-mi-o, ordonă Grey. Si tu, Christy, sună de pe telefonul meu celular la pompieri.

Christy alergă la mașină și formă 911, dând indicații persoanei de la capătul firului. Apoi, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul alergă spre aripa casei în care se afla dormitoul lui Jessie.

Fereastra camerei fiicei sale era larg deschisă și dinăuntru ieșeau vălătuci de fum gros. Și deodată, o văzu pe Jessie plângând și strângând în mână banglica albastră pentru care își riscase viața.

Grey deja se suise pe scara de incendiu. Christy îl privi îngrijorată, spunând o rugăciune. Scara aceea era la fel de veche ca și casa. Nu știa dacă rezista greutății lui Grey. îl văzu ajungând la etajul unu, la fereastra deschisă și luând-o pe Jessie în spate.

Christy răsuflă ușurată, dar în același moment auzi un scrâșnet înfiorător, scara cedă și Grey

împreună cu Jessie se prăbușiră de la patru metri în gol.

Capitolul 8

- Christy, îmi pare așa de rău, spuse Mary, ajungând într-un suflet în sala de așteptare a spitalului de urgență.
- Mulțumesc, zâmbi ea, acceptându-i îmbrățișarea într-o stare de letargie în care intrase în urmă cu câteva ore.
- Ce face Jessie? întrebă Mary privind-o îngrijorată.
- Este în afara oricărui pericol. A inhalat puțin fum, dar acum și-a revenit. Doarme. Mi-e teamă pentru Grey. Nu știu cum să dau de tatăl lui. Ne-am întâlnit ieri la Lexington, dar nu ne-a spus unde îl putem găsi.
- Am vorbit eu cu el. Trebuie să apară.
- Mulțumesc, Mary.

- Ce s-a întâmplat cu casa ta?
- Nu știu. Când am plecat cu ambulanța, pompierii încă se luptau cu flăcările.
- Pot face ceva pentru tine?
- Nu, mulțumesc. Prezența ta îmi este sufi-

cientă.

Mary îi strânse ușor mâna, așezându-se lângă ea pe banchetă.

- Deci până la urmă ai aflat cine este tatăl lui Grey?
- Da.
- îmi pare rău că nu ți-am putut spune.
- Nu mai are importanță. Tu nu ai nici o vină.
- Ar fi trebuit să-ți spun, totuși.
- Ideea este că Grey m-a mințit. Dar, Mary, te rog. Nu mai vreau să îmi amintesc.
- Iartă-mă.
- Nu-i nimic. Dar sunt așa de tulburată. Evenimentele din seara asta m-au copleșit.
- Știu, draga mea. Dar tu ești tare. O să treci și peste asta.

Copleșită de sentimentul de vinovăție, Christy rememoră evenimentele acelei seri. îl acuzase pe Grey de fățărnicie și el își riscase viața salvându-i

fiica. Crezuse că nu mai poate avea încredere în el, iar el aproape își dăduse viața pentru ea.

O salvase financiar, cumpărând afacerea lui Tate, iar acum îi salvase fiica. O iubea cu adevărat. De ce se îndoise de el? Cum putea ea să-i răsplătească acum sacrificiile?

Un medic în halat alb se apropie de ea.

- Dumneavoastră sunteți soția domnului Jerome?

Christy îngheță. Soția?

- Domnul Jerome nu este căsătorit, eplică Mary, luând-o pe Christy de mână.

- Sunteți rude?

- Nu. Tatăl lui este în drum spre spital.

- Si dumneavoastră?

- Suntem prieteni. Domnul Jerome este angajatul meu.

- înțeleg.

- O să-și revină? întrebă Christy, regăsindu-și glasul.

- Nu știm încă. Abia a ieșit din operație. Aș dori să mă anunțați când sosește tatăl său.

- Sigur, spuse Mary.

Doctorul plecă salutându-le scurt, preocupat. Mary și Christy se așezară pe banchetă, așteptând sosirea lui Carson Jerome.

Apăru în câteva minute, însoțit de Lana, având o mină tristă. Părea îmbătrânit cu zece ani.

- Mary, cum se simte fiul meu?

- Abia a ieșit din operație. Mă duc să-l chem pe medic, spuse ea, plecând.

- Ce faci, Christy? Cum te simți? întrebă Jerome, întorcându-se spre ea.

- Bine.
- Și fiica ta?
- Și ea este bine, spuse Christy, izbucnind în plâns.
- Slavă Domnului!

Mary se întoarse urmată de chirurgul care-l operase pe Grey.

- Dumneavoastră sunteți tatăl? întrebă el.
- Da. Carson Jerome. Spuneţi-mi, în ce stare se află fiul meu?
- Lovitura la cap ne îngrijorează cel mai tare. Fiul dumneavoastră a fost operat de o echipă întreagă de profesioniști, care și-au dat toată silinţa. Neurochirurgul a înlăturat un hematom și a oprit sângerarea capilarelor. De acum încolo nu mai putem face nimic. Natura va lucra singură.

- Ce șanse are?
- Din păcate nu putem ști așa de repede.

Ce răspuns era ăsta? Christy se încruntă frustrată. Doctorii ăștia știau ceva vreodată? Auzi! Natura!

- Doi dintre dumneavoastră puteți să-l vizitați câteva minute.
- Mulțumim, doctore, spuse Carson. Lana, du-te la hotel și trimite-mi mașina.
- Dragul meu, dar nu ai vrea să te însoțesc?
- Nu. Trebuie să ne gândim la copil, spuse el,

mângâindu-i abdomenul. Si apoi, cred că domnișoara Shannon ar fi mai în drept să-l viziteze pe Grey.
Lana îi aruncă o privire veninoasă lui Christy.
- Cum vrei.
- Hai, Lana, te conduc eu, interveni Mary, luând-o de braț.
- Mulțumesc, spuse Lana din vârful buzelor.
Carson se întoarse spre Christy, oferindu-i brațul. Atingerea bătrânului domn și privirea lui îi era foarte familiară. Grey semăna mult cu tatăl lui.

îl urmară pe tânărul chirurg care-i conduse pe un culoar în salonul de terapie intensivă. Mirosul de antiseptic și huruitul constant al echipamentului medical deveni din ce în ce mai puternic.
- Să nu vă speriați de toate aceste tuburi, spuse doctorul anticipând emoția care-i cuprinsese pe cei doi.
- Vom încerca, zâmbi vag Carson.
- Aveți cinci minute, șopti chirurgul, dând la o parte o draperie albă, după care se afla patul lui Grey.
Christy se apropie șovăitor de bărbatul întins. Părea atât de vulnerabil. Avea un bandaj alb în jurul capului și brațele pline de perfuzii. Era conectat la un aparat de respirat și părea scufundat într-un somn adânc.

- Doamne! Nu credeam că-l voi vedea așa vreodată, spuse Carson clătinându-se.
- Nici eu.
- Nu pot să cred că eram la un pas de a-l pierde.
Christy lăcrimă plină de regrete. Din cauza ei arăta Grey așa. Nu-i venea să creadă. Și Carson părea distrus. Cum ajunseseră ei doi, tată și fiu, să se certe?

- Ce mă fac dacă moare? șopti Carson.
- Nu va muri.
- De unde știi? izbucni el.
- Sunt sigură!
- Am greșit mult față de el. Aș vrea să pot să-mi cer iertare. Aș vrea să ne împăcăm.
Egoismul lui Carson o șocă. Bărbatul acela dorea ca fiul lui să se însănătoșească doar pentru a-și cere iertare? Doar pentru a trăi cu conștiința împăcată?
- Vreau să-l duc înapoi în California. Să-l am aproape de mine. Dacă va trebui, îmi voi da toată averea ca să-l pun pe picioare.
- Grey nu are nevoie de bani, domnule Jerome, zâmbi ea cu tristețe.
Carson o privi ostil, apoi își întoarse capul, nereușind s-o privească în ochi. Christy avea dreptate. Grey ajunsese aici din cauza faptului că fusese lipsit de dragoste.
- Lăsa-ți-l aici, domnule Jerome. Grey a fost

fericit aici.
O asistentă dădu la o parte draperia, întrerupându-i.
- Mă scuzaţi. Vizita a luat sfârșit. Puteți reveni într-o oră. Vă anunţăm dacă intervine vreo schimbare.

- Mulţumim, spuse Carson îndepărtâdu-se.
Christy îl mai mângâie pe Grey pe braţul rece și plin de vânătăi, apoi îl urmă pe Carson în sala de așteptare.
- Mă scuzaţi, domnule Jerome. N-am vrut să fiu nepoliticoasă, dar cred că-l cunosc suficient de bine pe Grey ca să știu ce-și dorește.
- Nimeni nu-l înțelege cu adevărat pe Grey. Cred că nici el nu se înțelege și nu știe prea bine ce vrea.
- Vreţi să vă spun eu ce vrea? Ce vrem cu toţii: dragoste.
- Poate că ai dreptate. Și eu tot asta caut. Presupun că Grey ți-a povestit de eșecurile mele în căsnicie.
- Da.
- Din cauza asta ne-am certat. La nunta mea. Și l-am dezmoștenit.
- Mi-a spus.
Carson se așeză ostenit pe o banchetă.
- Spune-mi, zise el privind-o în ochi, ești sigură

că Grey este fericit aici, în Kentucky?
- Da. îi place mult munca la grajd.
Carson oftă.

- Vezi tu, ăsta a fost un alt motiv de ceartă între noi. Mereu mi-am dorit să conducă compania. Niciodată nu l-am întrebat dacă îi place ceea ce face. Dar are un talent înnăscut în domeniul calculatoarelor, programelor, softurilor.
- Poate că nu slujba de la companie l-a deranjat cel mai tare, sugeră Christy.
- Te iubește? o întrebă Carson brusc.
- Așa mi-a spus.
- Am văzut după cum te privea. Ești o femeie norocoasă. Eu n-am avut niciodată parte de dragostea lui.
- Nu cred că vă urăște, spuse ea, părându-i rău pentru nefericirea bărbatului de lângă ea.
- Dar tu, îl iubești?
- Da, răspunse ea fără să se gândească.
Si în acel moment chiar credea ceea ce spunea.
- Grey este un băiat norocos. Mai norocos decât mine.
- Dar dumneavoastră îl iubiți? întrebă ea, ridicându-și bărbia.
- Presupun că Grey ți-a spus că nu-l iubesc, zâmbi trist Carson.

- Mi-a spus că nicodată nu i-ați stat alături, nu l-ați susținut, nu ați fost acolo, lângă el, când avea nevoie de dumneavoastră.

Carson își frecă obosit fața. Oftă adânc și începu:

- Tatăl meu a fost alcoolic. Am crescut în sărăcie și mi-am făcut afacerea singur. Copiii mei au avut tot ce le-a trebuit sau ce și-au dorit.

Christy clătină din cap.

- Văd că nu mă crezi, spuse Carson.

Christy nu răspunse, privindu-l cu reproș.

- Poate că aș fi putut să fiu un tată mai bun, recunosc. Dar i-am oferit șansa de a se realiza în viață.
- Ați recunoscut mai devreme că poate era mai bine să-l lăsați să-și aleagă meseria.
- Am greșit, bine? Asta vrei să auzi?
- Nu, nu eu vreau să aud asta. Grey are nevoie să vă audă cum vă cereți iertare.
- N-am știut niciodată să-mi exprim sentimentele. N-am știut niciodată să-i spun că îl iubesc, oftă Carson.
- Dar nu era nevoie să i-o spuneți, șopti Christy, făcându-i-se milă de el. Era suficient să i-o arătați. Nu ajunge să-i spui cuiva că-l iubești și să-i dai bani, dacă nu i-o și arăți.

- Dar eram ocupat cu afacerile. Trebuia să-i asigur existența.
- Existența, da. Ar fi fost suficient. Nu era nevoie să construiți un imperiu.
- Ușor de spus. Am fost luat de val. Când pornești de la zero, nu știi când să te mai oprești.
- Vă cred și poate că vă înțeleg.
- Si acum ce să fac?
- Să vă cereți scuze, să vă luați revanșa față de el. Si asta cât mai repede. Uneori, poate fi prea târziu.

Carson se gândi puțin, apoi se întoarse spre ea cu o privire animată.
- Nu. Uite cum voi face. Ai spus că te iubește și că este fericit în Kentucky. Dacă Grey scapă cu bine, îl voi lăsa în grija ta, aici.

* * *

Epuizată, Christy se întinse lângă copilul ei adormit. Nu voia să se mai gândească la ziua de mâine, când avea să facă față pierderii căminu-

lui și imaginii vulnerabile a lui Grey. Bărbatul care îi salvase viața fiicei ei arăta ca o epavă.

Din discuția cu Carson trăsese o concluzie. Bărbatul acela era un egoist iremediabil, care nu mai

putea să învețe să iubească cu adevărat.

Nu-l înțelegea. O viață întreagă se zbătuse pentru firmă și afaceri, neglijându-și copiii. Ce fel de părinte era el?

își îndreptă privirea spre Jessie. Somnul ei liniștit o făcu să plângă. își iubea așa de mult fetița! Era totul pentru ea. Și se gândea la ceea ce era mai bun pentru ea. îi demonstra prin fiecare gest că o iubește și n-ar fi neglijat-o niciodată pentru afaceri.

Oare Grey ar fi fost un tată bun pentru Jessie? După ce o mințise, nu credea că mai putea să aibă încredere în el. Deși aproape își dăduse viața pentru ceea ce avea ea mai scump.

Pe noptieră, la capul lui Jessie stătea panglica albastră care le adusese dezastrul. O luă încet, mângâind mătasea fină și o puse pe pernă. Apoi se aplecă cu dragoste infinită și sărută fruntea rece a micuței.

Capitolul 9

Grey se trezi într-o dimineață însorită, două săptămâni mai târziu. Nu mai era conectat la nici un aparat. Singurele amintiri din acea noapte plină de ghinioane erau bandajul din jurul capului și

vânătăile care se îngălbeniseră. Se simțea slăbit și amețit. Oricum, nu se putea da jos din pat fără ajutorul asistentei.

Christy privea pe geam. Soarele îi lumina profilul delicat și linia senzuală a gurii. Era așa de frumoasă! Părea tristă și slăbită. Ar fi vrut s-o strângă în brațe și să-i ofere toată dragostea și protecția lui. Dar știa că nu era în stare de așa ceva. Era prea epuizat.

Christy venise la spital să-l vegheze zi de zi, timp de două săptămâni. Mama ei venise în oraș special ca să aibă grijă de Jessie. De când le arsese casa se mutaseră într-o rulotă oferită de Mary.

Christy pierduse totul în incendiu. Mai puțin fiica. Și asta era cel mai important.

Grey își mai amintea doar momentul căderii și țipetele fetelor. Din instinct o protejase pe Jessie cu trupul lui, amortizându-i căderea. Dar la impactul cu pământul, totul se scufundase în întuneric. Trei zile zăcuse între viață și moarte și două săptămâni nu se mișcase din pat. Poate de aceea celelalte simțuri i se ascuțiseră.

Mirosul parfumului lui Christy îi gâdilă nările.

Credeam că dormi, spuse Christy apropiindu-se de el.

Nu trebuia să mai vii și azi.

- Așa am vrut eu.
- Ai vrut?
- Sigur că da, spuse ea, privind în altă parte.

Grey zâmbi amar. Christy îi ascundea ceva.

Tocmai ea, care ținea așa de mult la adevăr! Nu.

Christy venise să-l vadă pentru că i se simțea datoare. Dar el nu-i dorea recunoștința, ci dragostea.

- Stiu că ai venit pentru că ai simțit că așa trebuie, spuse Grey încet.

- I-ai salvat viața fiicei mele. Nu pot uita asta.

- Așa ar fi făcut oricine în situația mea.

- Nu, ai fost curajos. Dacă mi-aș fi pierdut fiica, aș fi murit.

- Stiu.

- Niciodată nu voi putea să-ți mulțumesc îndeajuns.

- Ba da. Mă poți ierta, spuse el, luând-o de mână.

Christy încercă să se retragă, dar Grey, cu o forță surprinzătoare o opri.

- Lasă-mă, spuse ea.

Grey îi dădu drumul, cu o privire tristă.

- îmi pare rău, șopti el.

- Nu trebuie să te scuzi.

- Si eu nu vreau recunoștința ta.

- O meriți, spuse ea, ridicându-se de pe marginea patului.

Grey o privi trist. Nu se așteptase la o asemenea încăpățânare din partea lui Christy. Era clar că niciodată nu avea să-l ierte.

- Poate că tu ar trebui să înveți să ierți.
- Pe cine să iert? întrebă Grey.
- Pe tatăl tău.
- Carson nu are nici o legătură cu asta, spuse el supărat, privind în altă parte.
- Ba are foarte multe legături cu asta.
- Nu înțeleg. Nici nu știe măcar că am fost la un pas de moarte.
- Ba da. Te-a vizitat în seara accidentului.

Grey o privi mirat.

Christy se apropie de el, înțelegându-i uimirea.

- Tatăl tău a stat lângă tine până a aflat că ești în afara oricărui pericol, îi explică ea cu blândețe. Voia să te ia cu el în California.
- Serios? Și de ce n-a făcut-o? întrebă el plin de îndoieli.
- Am avut o mică discuție cu el. I-am explicat cât de fericit te simți în Kentucky. I-am spus că voi avea eu grijă de tine. Sper că n-am greșit.

- Nu. California nu mai înseamnă nimic pentru mine. Nu mă mai leagă nimic de meleagurile acelea.
- Te cred. Dar să știi că tatăl tău a sunat zilnic să vadă ce mai faci.
- Serios? Si de ce n-a vorbit cu mine?
- Până acum câteva zile nu puteai vorbi cu nimeni.
- Mă bucur să aflu că-i pasă, spuse el, încruntându-se.
- Vezi? La asta mă refer. Uite cât de supărat ești pe el! Parcă ai fi un copil! Mai întâi ar trebui să te împaci cu tatăl tău și apoi să te aștepți să te iert eu.
- Parcă ai fi un psiholog profesionist! Hai, nu vrei să mă mai psihanalizezi? De ce crezi că nu ți-am dezvăluit adevărata mea identitate?
- De unde naiba să știu? Stiu doar că tatăl tău nu este un om rău. Este doar slab. Ți-a dorit binele tot timpul, dar n-a știut să-ți arate cât te iubește.
- Se pare că șarmul Jerome a funcționat și pe tine, spuse el sarcastic.

- Ha! Acum înțeleg de ce nu reușiți să vă împăcați voi doi. Semănați prea mult.
- Adică?

- încercați să fiți ceea ce nu sunteți. El își caută tinerețea, căsătorindu-se cu femei mult mai tinere decât el. Și tu pretinzi că nu ești bogat, deghizându-te în grăjdar.

- Dar eu n-am rănit pe nimeni făcând asta.

- Nu! Doar pe mine! strigă ea, părăsind încăperea.

* * *

Christy ieși în aerul încins al după-amiezii de vară, întrebându-se dacă nu fusese prea aspră cu Grey. în fond el nici nu-și revenise complet. Era slăbit fizic și psihic.

Se sui în mașină și porni spre locuința ei provizorie. Caii lui Mary o întâmpinară cu un fornăit ușor. Deja se împrietenise cu toți. Erau vecinii ei. într-un fel, invidia creaturile acelea fru-

moase. Duceau o existență atât de simplă! Mâncau, beau, dormeau într-un grajd, alergau...

A doua zi urma să-l aducă acasă pe Grey și să aibă grijă de el. Așa le promisese doctorilor și lui Carson Jerome. Nu știa cum avea să se descurce.

îl iubea pe Grey, dar nu avea încredere în el. Nu-l putea ierta pentru că o mințise. Era ciudată înverșunarea aceea a ei.

Era adevărat, Grey își ceruse iertare. Dar ea nu

era pregătită să-l ierte. Si de aceea se ascunsese în spatele neînțelegerii dintre el și tatăl lui, spunându-i că-l va ierta în momentul în care își va ierta și el tatăl.

Adevărul era că se temea să mai iubească din tot sufletul. Experiența cu Tate o devastase. îl iubise mult, dar el niciodată nu-i împărtășise sentimentele. Sau o făcuse, dar în felul lui. Fusese un bărbat de onoare, dar rece.
Nu știa dacă mai era în stare să repete greșelile tinereții. Si decât să riște, mai bine stătea deoparte.

Capitolul 10

Grey își întinse picioarele pe măsuța de cafea, sprijinindu-și capul pe spătarul canapelei din camera de zi a locuinței lui Christy. Zilele pe care avea să le petreacă alături de femeia pe care o iubea, urmau să fie un adevărat chin. Christy își pierduse încrederea în el și el era hotărât să i-o recâștige. Avea să ducă o luptă serioasă, pentru că femeia aceea era plină de resentimente.

Prima oară fusese floare la ureche. Christy se dovedise a fi o femeie deschisă și caldă. Dar în urma minciunilor lui, ea se retrăsese într-o carapace de încăpățânare.

Dar Grey nu se dădea bătut ușor. Se îndrăgostise de ea cu adevărat și nu voia să cedeze până nu recâștiga teritoriul pierdut. Dacă îl avusese o dată, putea să-l aibă și a doua oară.

Din bucătărie venea un miros apetisant de carne friptă. Christy gătea prânzul. Râsetele lui Jessie destindeau atmosfera, făcând-o să pară casnică, familială.

Grey tocmai reușise să se relaxeze, când sirena alarmei de fum porni asurzitor. Jessie începu să țipe disperată și Grey sări în picioare. Era slăbit, dar reuși să ajungă la bucătărie.

- Grey! De ce te-ai ridicat? Nu ai voie! strigă Christy printre țipetele lui Jessie, care i se ascunsese în brațe.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic! Fumul de la carne a declanșat alarma, spuse ea, mângâindu-și fiica.

Grey alergă pe holul de la intrare și închise alarma. Deși sirena se oprise, Jessie plângea și suspina necontrolat.

- Hai, Jessie, nu mai fi speriată. Am oprit-o, spuse Grey.

- Mulțumesc, șopti trăgându-și nasul Jessie.
- Pentru nimic, spuse Grey, ciufulindu-i moțul de pe frunte. Doar știi că te poți baza pe mine, zâmbi el.
- Gata, iubito, liniștește-te.
- Ce avem de mâncare? întrebă Grey, încercând să le distrag' atenția de la incident. Mor de foame.

Christy îl privi recunoscătoare. La naiba! El nu mai avea nevoie de recunoștința ei. Se săturase.

- Hamburgeri arși, zâmbi ea.
- Hai mai bine să organizăm un picnic afară, sugeră el. Ce spuneți? Am văzut un grătar aruncat prin curte.
- Da, da! sări Jessie fugind în curte.
- Este foarte speriată, de la incendiu. Tresare la fiecare zgomot, visează urât... îi explică Christy.
- îmi închipui.
- Doctorul mi-a recomandat să consult un psiholog, dar nu-mi permite asigurarea.
- Te pot ajuta eu.
- Nu, mulțumesc.

- Dar mi-ar face plăcere.
- Stiu, spuse Christy luând hamburgerii cu o

paletă și așezându-i pe o farfurie întinsă.

- Dacă nu vrei să accepți ajutorul meu, te pot împrumuta.

- Nu, pentru că știu că nu ți-i pot restitui.

- Atunci ia-o ca pe un cadou.

- La fel ca afacerea lui Tate? Nu, mulțumesc.

- Alții ar aprecia oferta, râse Grey, deschizând ușa bucătăriei, care dădea în curte.

- Stai, Grey. Si eu îți apreciez oferta, dar vreau să mă descurc singură.

Grey se apropie de ea, dându-i o șuviță de păr blond după ureche. Era așa de fragilă și vulnerabilă. Buzele ei frumoase erau întredeschise și îi tremurau ușor.

- Hei, Christy. Ce facem noi aici? Tu te simți îndatorată că ți-am salvat fiica și eu nu vreau recunoștința ta. îmi spui că vrei să te descurci singură? Nu te cred. Părerea mea este că nu-mi accepți ajutorul. Te iubesc, Christy. Vreau să te ajut, să fac ceva pentru tine. Vreau ca și tu să mă iubești. Nu-mi doresc recunoștința ta. Si sunt convins că odată și tu m-ai iubit.

- Nu vreau să te rănesc, Grey, șopti ea cu un glas blând, dar nu pot...

- Șșș, te rog, spuse el, lipindu-i degetul arătător de buze. Nu-mi spune că nu poți.

O dorea cu disperare și îndărătnicia ei îl scotea din

minți. Fără să se mai gândească, se aplecă și o sărută ușor. Și, minune! Christy îi răspunse. Nedorind să frângă legătura fragilă care se stabilise între ei, Grey se opri și o mângâie cu tandrețe pe obraji.

Jessie năvăli în bucătărie, rupând vraja.

- Ai pregătit masa? o întrebă Grey, făcându-i cu ochiul.

- Mary ne-a adus scaune și o masă de răchită.

- Perfect! Hai să le vedem, spuse Grey, încântat de entuziasmul fetiței.

- Jessie, ia niște farfurii de plastic, o rugă Christy. Eu aduc mâncarea.

Grey o privi în ochi și realiză că tocmai câștigase ceva. Nu știa precis ce. Poate puțină încredere.

Ce naiba făcuse? Se lăsase sărutată de Grey. Ba, mai mult! îi răspunsese, simțindu-se ușor nemulțumită când sărutul lui se terminase așa de repede.

Se bucură văzându-și fiica relaxată și fericită, culegând flori din grădiniță. Jessie era lumina ochilor ei. îi dorea tot binele. Nu putea să-și permită să se lege de un bărbat ca Grey. Era clar că îl dorea. Dar pentru binele fiicei ei, mai înțelept era să stea la distanță. Grey nu era un bărbat de încredere.

Oare chiar așa era, sau ea devenise prea pretențioasă? în fond, Grey era și el o ființă umană, supusă greșelii.

Nu. Ea era prea încăpățânată ca să-l ierte. Sau prea rănită de relația anterioară ca să mai ofere șanse vreunui bărbat.
Asta era grav.

- Hai să intrăm în casă, spuse Grey, după ce terminară de mâncat.
- Ești obosit?
- Puțin, dar nu de asta. Mă omoară țânțarii.

Christy îl privi cu atenție. Era obosit. Se vedea.
Si era normal. Abia ieșise din spital.

- Cât de frumoasă ești, Christy, spuse Grey încet, rătăcind cu privirea peste chipul ei.

-Nu pari prea obosit, zâmbi ea.

-Nu mă pot abține...

-Ar trebui s-o faci.

Grey râse și începu s-o mângâie pe brațele goale.

-Grey!

-Da?

-Potolește-te. Ne vede Jessie.

-Este ocupată cu alte activități. Culege flori.

-Nu pot...

-Nu spune asta. Nu se știe niciodată.

-Grey, nu te juca cu mine.

- Nu mă joc. Sunt al naibii de serios, spuse el, privind-o adânc în ochi. Poți să-mi spui că sunt egoist, pentru că te doresc din tot sufletul.

Christy sări în picioare. De mult timp nu i se mai făcuseră asemenea complimente. îi plăceau, dar simţea că nu le putea face faţă.

- Grey! Nu complica situaţia.

- N-ar fi tebuit să mă inviţi la tine acasă.

- Acum am făcut-o, așa că fii bun și comportă-te corespunzător.

- Ai dreptate, iartă-mă, spuse el, coborându-și privirile nefericit.

începu să strângă masa cu senzaţia că lupta lui abia începuse. Si avea să fie grea.

* * *

Strigătul din noapte o făcu să sară din așternuturi. Jessie avea din nou un coșmar. Fusese atât de relaxată în ziua aceea.

își puse un halat și se duse în camera fiicei sale. Spre surprinderea ei, Grey stătea pe marginea patului și o ţinea pe Jessie în braţe. Fetiţa își sprijinea capul pe pieptul lui și suspina ușor.

în acel moment, văzându-și fetiţa, centrul universului ei în braţele lui Grey, inima i se topi.

- O să-și revină, îi spuse Grey. Voi sta cu ea, până adoarme.

- Dar, Grey...

- Fii liniștită, nu mă deranjează. Sunt obișnuit. Ai uitat că am o soră mai mică?

- Bine, spuse ea, plecând spre dormitorul ei. Nu știa de ce îi dădea voie lui Grey să intre în viața lor, când luase de mult timp hotărârea de a nu-i permite s-o facă.

Capitolul 11

Razele soarelui de dimineață pătrunseră prin storurile trase, trezind-o pe Christy. Se frecă la ochi nemulțumită. Nu-i plăceau diminețile. Curând avea să înceapă școala și va trebui să se trezească la cinci dimineața pentru a ajunge la ora șapte. Ce viață chinuită!

Se ridică în pat, întinzându-și oasele și porni spre baie, încă amețită de somn. Recunoscu de pe hol aroma familiară a cafelei de dimineață. Probabil că Grey se trezise înaintea ei și o făcuse. Bărbatul acela era fantastic! Se afla încă în convalescență și tot devreme se trezea.

Ușa de la baie era întredeschisă și Christy intră, dând peste Grey, care stătea aplecat peste chiuvetă cu pieptul gol.

- ‘Neața, spuse Grey vesel, cu fața plină de spumă de ras.

Arăta foarte bine. Parcă era o statuie grecească. Mușchii bine conturați se reliefau la fiecare mișcare.

Christy se înroși, trezindu-se studiindu-l.

- Mie nu mi se pare așa de bună, mormăi ea somnoroasă.
- Te-ai trezit cu fața la cearșaf?
- Mda... Scuză-mă că am dat peste tine.
- Nu-i nimic, spuse el, ștergându-se cu un prosop. Te-am trezit? Am încercat să fac cât mai puțin zgomot.
- Nu m-ai trezit. Mai ai mult?
- Nu, tocmai am terminat. Hai că te las pe tine, spuse el și trecu pe lângă ea, punându-și un tricou. Ți-am făcut cafeaua. Te aștept în bucătărie.

Christy îl urmă la scurt timp, proaspătă și înviorată.

- Vrei cafea? o întrebă Grey, întinzându-i o ceașcă plină.
- Mulțumesc.
- Vrei frișcă?
- Nu.

- îmi închipuiam, spuse el, aruncând o privire admirativă taliei ei fine.
- Mereu te trezești așa devreme? întrebă ea, schimbând subiectul.
- Așa se trezesc grăjdarii, spuse el privindu-i halatul lung pe sub care i se contura trupul frumos.
- Dar tu n-ai fost toată viața grăjdar.
- Nu, n-am fost.

- De unde ai avut bani să cumperi afacerea lui Tate? Ți-a dat tatăl tău? întrebă ea, așezându-se confortabil pe un scaun, picior peste picior.
Grey îi privi piciorul lung și subțire dezgolit. Christy se înroși ușor și se acoperi pudic.
Lui Grey îi era greu să se concetreze asupra altor subiecte. Nu voia s-o mai mintă pe Christy. O făcuse o dată și situația se înrăutățise. Poate că era mai bine să-i spună tot adevărul.
- Ai auzit de programul Sampson?
- Vag.
- Eu l-am inventat.
Grey luă o gură de cafea. Stirea nu părea s-o impresioneze pe Christy.
- Este un soft complicat, instalat în toată rețeaua de calculatoare Jerome. De fapt, progra-

mul nu este așa de complicat. E foarte ușor de folosit. Datorită lui, acțiunile Jerome au crescut de douăzeci și patru de ori.

Christy îl privi inexpresiv. Grey se întrebă dacă nu cumva discuția o plictisea, așa că scurtă explicațiile.

- Ideea este că datorită lui, am făcut mulți bani.

Era pentru prima oară când o femeie nu părea impresionată de averea lui. Christy îl privea la fel ca înainte, bându-și liniștită cafeaua.

Grey se ridică în picioare agitat. Situația era oarecum penibilă. Până acum, îl deranjase să discute cu alte femei despre succesele lui în programare. Toate păreau excesiv de impresionate și interesate.

Și acum, culmea, dezinteresul lui Christy îl făcea să se simtă neliniștit și frustrat.

- Iartă-mă că te plictisesc, spuse el, trecându-și mâna prin claia roșcată.

- Nu mă plictisești deloc. Te ascultam.

- Păi cam asta este totul, în mare.

- Tate era înnebunit după calculatoare, începu ea. Când stătea în fața monitorului parcă

era un copil. Nu i-am înțeles niciodată pasiunea. Dar asta ne aducea bani, așa că nu mă deranja.

Cât ar mai fi vrut Grey să-l poată înlocui pe Tate! Să fie soțul lui Christy, să-i aducă bani și, cel mai important, să le iubească pe ea și pe Jessie.

- Si eu eram așa! Datorită companiei tatălui meu, beneficiam de cele mai avansate tehnologii. Am ajuns să cunosc așa de bine calculatoarele încât n-am mai fost nevoit să fac o facultate pentru asta.

- Serios? Adică erai un geniu.

- Nici chiar așa. Iubeam calculatoarele la fel ca Tate. Din pasiune poți face multe.

- Si acum?

- Sincer să fiu, nu le simt lipsa.

- Serios?

- Foarte serios.

- Cum așa?

- Se pare că îmi plac mai mult caii.

- înseamnă că poți ajunge departe și în domeniul ăsta.

- Dar am ajuns.

- Serios?

- Da, am câștigat multe panglici albastre, la fel ca Jessie. Dar am renunțat la idee, pentru că tatăl meu părea că-și dorește numai să câștig. Nu se bucura de victoriile mele pentru mine, ci pentru trofee.

- Ai fost vreodată în birourile lui Tate? schimbă ea subiectul. Bob Flynn, managerul, mi-a spus că nu te-a văzut pe acolo. Poate că ar fi bine să te duci.

- N-am avut timp. După ce doctorii mă vor lăsa să conduc, o voi face.

Telefonul îi întrerupse și o trezi pe Jessie care veni somnoroasă în bucătărie și se așeză lângă Grey, ca și cum acela ar fi fost locul ei de când lumea.

Când Christy se întoarse și îi văzu alături, știu că cei doi deveniseră inseparabili. Jessie se atașase de Grey, ducând dorul unui tată, iar Grey se atașase de ea, obișnuit fiind cu o soră mai mică.

- Aș vrea să te rog ceva, spuse Christy.

- Spune. Orice.

- Aș vrea să ai grijă de Jessie. Trebuie să plec la Louisville ca să discut ceva cu avocatul meu.

- Mă descurc și singură! ripostă Jessie.

- Aș vrea să-l văd pe Dr. Doolitle. Fără tine nu cred că mă pot descuca eu, spuse Grey, făcând-o să se simtă utilă și importantă. Am nevoie de o mică dădacă.

- Bine, acceptă Jessie.

- Mulțumesc, spuse Christy.

- Pentru nimic.

- Eu trebuie să mă pregăteasc de plecare.

- Nici o problemă.

Christy se îndepărtă unduindu-și șoldurile într-o mișcare naturală și sexy, făcându-l pe Grey să tresară cuprins de dorință. Trebuia să se gândească la altceva. Gându-l că nu o putea avea pe Christy îl înnebunea.

-Jessie, ce-ar fi să pregătim micul dejun?

- Hai!

Se simțea bine cu micuța. Entuziasmul ei îi dădea forță și încredere.

încă de pe vremea pionieratului în calculatoare. Grey îl respecta pentru asta. Avusese parte de mulți

mentori ca el la compania tatălui său. Un profesionist experimentat și o minte inovatoare puteau construi un al doilea imperiu Jerome.

- Domnule Jerome, mă bucur să vă întâlnesc.

- Domnul Jerome este tata. Spuneți-mi Grey.

- Grey, zâmbi el.

- Doamna Shannon mi-a sugerat să trec pe aici, așa că am ascultat-o și iată-mă. îmi pare rău că nu am putut să apar mai devreme.

- Ai trecut printr-un accident serios, salvând-o pe Jessie. Este de înțeles. Dar niciodată nu e prea târziu, zâmbi Bob Flynn. Suntem dispuși să-l iertăm pe salvatorul curajos al fiicei lui Tate.

- Si dumneavoastră ați fi făcut același lucru.

- Nu prea cred, zâmbi el. Am rău de înălțime.

- Am venit să vă întreb cu ce v-aș putea ajuta. Avocatul m-a informat că aveți un buget restrâns.

- Afacerile ne merg binișor. Vindem destule computere, mai ales companiei Jerome.

- Sunteţi sigur că nu mai aveţi nevoie de capital?

- Dacă vrei să-mi faci un cadou, nu te voi refuza. Sincer să fiu, afacerea ai cumpărat-o la un preţ de nimic. Valora mult mai mult. Dar am scăzut preţul pentru a o vinde mai repede. Christy avea nevoie de bani.

- Stiu.

- Afacerea are un potențial incredibil.
- Vă ascult.
- Tate s-a îmbolnăvit pe neașteptate și n-a avut timp să-și pună în practică ideile. Christy nu se pricepe la afaceri și apoi, aveam nevoie de bani. Cu banii tăi, visul lui Tate s-ar putea realiza. Am studiat niște proiecte începute de el și...
- Continuați.

Bob Flynn începu să se joace cu un pix, privin- du-l drept în ochi.

- Tu te pricepi la computere. Si eu mă pricep... Cu o campanie publicitară bună și niște prețuri mai scăzute, am putea intra în marile afaceri. Ideea este să asigurăm servicii în plus față de cele incluse în ofertele marilor companii.
- De ce nu i-ați spus lui Christy despre ideea lui Tate?
- Cu ce bani m-ar fi putut ajuta ea? Si cred că după moartea soțului ei nu era în stare să se gândească la asta.

- Nu neapărat.
- Spuneți asta de parcă ea nu și-ar fi iubit soțul.
- Nici chiar așa.
- Nu înțeleg.
- N-ar trebui să discutăm despre asta, încercă Flynn să evite subiectul.

- Trebuie să cunosc toate împrejurările. De acum mă pot considera membru de familie.
- Tate s-a căsătorit din simţul datoriei. Christy rămăsese însărcinată cu copilul lui.
- Stiu asta. Si?
- Adică nu s-a căsătorit cu ea din dragoste. Căsnicia lor a fost bazată pe respect și... cam atât.

Grey îngheță. Presimțirile lui fuseseră confirmate. Tate nu-și iubise soția. Christy nu cunoscuse niciodată dragostea adevărată. Poate de aici lipsa ei de încredere și încăpățânarea cu care îi respingea avansurile. Nu voia să mai fie rănită din nou.

Si în acel moment se hotărî. El avea să schimbe acea situație.

Capitolul 12

De când se întorsese de la avocat, cu două zile în urmă, Christy se închisese în sine. Nu mai comunica cu nimeni, nu mai râdea, era mai tăcută.

Grey și-ar fi dorit să afle ce o deranja. Ce discutase oare cu avocatul?

După cină, ieșiră în curte să ia o gură de aer. Norii negri de la orizont anunțau furtuna.

- Hai să stăm puţin pe bancă, propuse Grey.
- Sigur, de ce nu? conveni ea.

Christy privi cu resemnare rulota care le servea drept

casă. încă nu se obișnuise să locuiască acolo. îi era recunoscătoare lui Mary, dar situația nu-i convenea. Voia un cămin adevărat pentru Jessie și nu știa cum să i-l ofere.

- Dacă ne-ar vedea Tate... spuse ea încet. Doamne, unde am ajuns!

Grey se încordă neputincios. Ar fi vrut să-i ofere mai multe ei și lui Jessie, dar ea nu-l lăsa. Ar fi vrut să le asigure un trai mai bun și multă, multă dragoste.

- Aș vrea să-ți mulțumesc din nou pentru tot ce ai făcut pentru noi.
- Nu trebuie.
- Ba da. Mai ales pentru ce ai făcut pentru Jessie. Dacă nu erai tu...
- Putea fi oricine altcineva în locul meu.
- Sunt îngrijorată din cauza ei.
- Fii liniștită. Copiii își revin mai repede decât ne închipuim noi.
- Sper din tot sufletul.
- Nu am copii, dar îmi închipui ce simți. Dorești tot binele fiicei tale și este normal.
- Jessie a ocupat primul loc în viața mea, din momentul în care am știut că sunt însărcinată. Era responsabilitatea mea.
- Așa că te-ai căsătorit cu tatăl ei, ca să-i asiguri un trai mai bun.

- Da. Tate a fost un tată bun. Dar acum el nu mai este printre noi. Se pare că trebuie să mă descurc singură și nu prea văd cum. Sunt doar o simplă profesoară.
- Nu mai fi așa dură cu tine însăți. O să reușești să-i asiguri un trai bun fiicei tale și singură.
- Nu înțelegi. Sunt așa de îndatorată, încât avocatul meu vrea să declare falimentul. Nici măcar nu pot să închiriez un apartament, dar să mai țin și poneiul lui Jessie. Dar de ce îţi spun eu toate astea? Oricum, tu nu mă poţi ajuta.
Christy se ridică cu obrajii în flăcări de pe bancă, pornind spre casă.
- Stai puţin, Christy.
- La naiba! Mi-am promis că nu-ți voi spune nimic. La naiba, Grey Jerome!
- Stai puţin, am spus, zise el, trăgând-o de braț înapoi.
Christy îngheţă.
- Spune-mi, Christy, ce te supără? zise el cu voce blândă.
- Tocmai ţi-am spus.
- încerc să înțeleg ce ți-a spus avocatul. Nu se poate să nu fi avut o poliță de asigurare pe casă.

- Nu-mi ajung banii de pe poliță. Sunt îndatorată până peste cap. Nici până acum n-am achitat funeraliile lui Tate și cheltuielile medicale.

- înțeleg.

- Speram să pot păstra poneiul lui Jessie, dar mi-e imposibil, spuse ea întorcându-și capul în altă parte. Bine măcar că avem un acoperiș deasupra capului.

Grey simți cum îl cuprinde mila. întinse mâna și o mângâie ușor pe obraz, întorcându-i capul spre el.

- Uită-te la mine, o rugă el.

Christy se smuci, aruncându-i o privire tăioasă.

- Stiu că ești plină de resentimente, spuse el. Văd că încă nu m-ai iertat.

Christy se pregăti să riposteze, dar Grey îi puse un deget pe buze.

- Sșș. Ascultă-mă. Stiu că te-am rănit, mințindu-te, dar aș vrea să mă revanșez. Acum zece ani te-ai căsătorit cu Tate pentru a-i oferi lui Jessie un cămin. Si eu ți-aș putea oferi așa ceva. Odată, ai făcut o căsătorie de conveniență. Căsătorește-te cu mine, acum, din același motiv. Pentru Jessie.

- Nu se poate, Grey, spuse ea, privindu-i ochii plini de sinceritate. Stii că nu te pot iubi. Nu este drept pentru tine.

- Christy, recunoaște că nu vrei să mă iubești.

Asta este cu totul altceva.

- Nu vreau, nu pot, nu mai contează...

Christy se lupta cu sine. Stia că Grey avea dreptate, dar nu voia să recunoască. Nici în fața lui, nici în fața altcuiva. Nici măcar față de ea însăși.

- Ei, ce spui?
- Stii în ce te bagi? întrebă ea.
- Sigur.
- Stii la ce responsabilități te înhami?
- M-am gândit la asta, spuse el, privind-o cu dragoste. Cred că ai observat că Jessie mă place.
- Dar, asta ar însemna că ai deveni tatăl ei vitreg. Ești atât de tânăr!
- Crezi că sunt prea tânăr? Crezi că nu mă pot descurca? zâmbi el trist. Christy, să știi că din multe puncte de vedere sunt un om bătrân.

Grey îi salvase viața fiicei ei și ăsta era un punct foarte important. Tot el fusese acela care-i readusese zâmbetul pe buze. Grey îi redăruise fiica.

Privirile lui spuneau multe. O iubea. Dar ea nu-l iubea. Sau nu voia să-l iubească.

Să facă aceeași greșeală? Să se căsătorească știind că mariajul urma să fie lipsit de pasiune? în căsnicia cu Tate îi lipsise același lucru. Si nu o dusese rău.

Ce să facă? Să se căsătorească din nou din motive practice? Altă cale nu vedea.

Da. Asta avea să facă. Era singura soluție. Se va căsători cu Grey.
De un lucru era sigură: nu-l va iubi niciodată.
- Cum vrei tu, Grey...
* * *
Se căsătoriră două săptămâni mai târziu. Doctorii îl consultară pe Grey, găsindu-l perfect însănătoșit și își dădură acordul. Mama lui Christy veni în Kentucky, luând-o cu ea pe Jessie. Mary Wilder și Bob Flynn îi însoțiră la ceremonie, fiind singurii invitați.

După oficierea scurtei ceremonii, plecară într-o mică lună de miere în Smokey Mountain.
Pe drum, Christy se întrebă de nenumărate ori de ce făcuse acel pas. încercă să se convingă că era singura cale rațională de a ieși din impasul financiar. Prima oară se căsătorise din dragoste. A doua oară, din interes.
- Ei, iată că am ajuns, spuse Grey, oprind motorul.
- Da, spuse Christy simțind cum inima începe să-i bată mai tare.
Grey își încleștă degetele pe volan, privind înainte. Respiră adânc, făcându-și parcă curaj, și își întoarse capul spre ea.
- M-am gândit că ne-ar prinde bine să petrecem

puțin timp împreună, singuri, spuse el, dregându-și glasul.

- Da.
- Dar dacă nu vrei, adică...
- Stiu la ce te aștepți din partea mea, spuse ea cu amărăciune. Am mai fost căsătorită.
- Christy, am mai discutat subiectul ăsta. Eu nu te forțez să... Dacă nu vrei, te înțeleg. în fond, toată povestea nu este decât o afacere. Profitabilă pentru amândoi, zâmbi el.

- Eu am cel mai mult de profitat din asta, Grey. Vei fi ca un tată pentru Jessie, ne vei asigura traiul. Dar tu? Ți-am mai spus că nu te pot iubi.
- Putem să ne despărțim, dacă vrei.
- Sșș, spuse ea, punându-i delicat un deget pe buze. Poate că am înnebunit, dar simt că mariajul nostru va merge. Hai să ne străduim puțin.

Zâmbetul lui era trist. Ce făcuse? Cu ce era el mai bun decât Carson? Practic, Christy se căsătorise cu el pentru banii lui, nu pentru că îl iubea. Era un șantajist sentimental.

- îmi pare rău că am ajuns aici, spuse Grey.

Optimismul lui se dusese pe apa sâmbetei. în ce se băgase? Se afla în fața unei femei experimentate. Se simțea ca un prost. Cum avea să-i facă față? Sperase că lucrurile vor evolua altfel.

- Hei, unde ți-a dispărut curajul? întrebă Christy, simțindu-l. Să nu-mi spui că ești virgin?!
- Sincer să fiu, sunt!

Capitolul 13

Christy stătea întinsă în patul matrimonial al apartamentului închiriat. Nu-i venea să creadă că ajunsese aici.

Dormitorul era luminat slab de o lampă de pe noptieră. Din baie se auzea dușul. Christy nu reușise încă să se schimbe în cămașă de noapte. încă mai purta pantalonii scurți și tricoul cu care fusese îmbrăcată în ziua aceea.

Grey o bulversase total. Nu-i venea să creadă. Un tânăr de douăzeci și cinci de ani, care pe deasupra arăta și foarte bine, nu făcuse dragoste niciodată în viața lui! Se căsătorise cu un copil! într-un fel, asta o făcea să se simtă experimentată și superioară.

De ce oare n-o făcuse până la acea vârstă? Poate că într-adevăr credea în dragoste. Sau poate având exemplul negativ al tatălui său, se înverșunase să găsească o femeie pe care s-o iubească cu adevărat.

Dar dacă el credea cu adevărat în dragoste, de ce se băgase într-o căsnicie în care știa că nu va avea parte de așa ceva?

Grey merita o soție bună. Merita să fie iubit.

își frecă obrajii energic, încercând să elibereze tensiunea acumulată. Apoi, cu un nou avânt, se ridică din pat, se dezbrăcă în două secunde și fără să se mai gândească intră în baie.

Aburii fierbinţi o întâmpinară, încălzind-o. Umbra lui Grey de după draperia trasă o făcu să ezite un moment. Respiră adânc și dând draperia la o parte intră în cadă, alături de Grey.

El nu-i simţise prezenţa. Stătea cu ochii închiși, lăsând dușul să-i ude faţa. Brusc, se întoarse spre ea, înroșindu-se.

Aburii groși și prezenţa masculină a lui Grey o făcură pe Christy să respire din ce în ce mai greu.

Se priviră o clipă uimiţi, apoi Christy luă iniţiativa. Apucă cu blândețe buretele pe care

Grey îl ţinea strâns în mână și îl săpuni bine, apoi începu să-l mângâie pe piept cu mișcări languroase. Ochii lui Grey se încețoșară, umplându-se de dorinţă. Se apropie mai mult de ea, luând-o în brațe.

în acel moment, își pierdură amândoi echilibrul pe suprafaţa alunecoasă a căzii și căzură împreună cu zgomot peste perdea, pe pardoseala rece și dură a băii.

- Doamne! exclamă Christy.

- Te-ai lovit? o întrebă el, ridicându-se în coate.

- Eu n-am nimic. Tu să nu fi pățit ceva, râse Christy, stând deasupra lui.

- Nu, n-am nimic, izbucni și el în râs. Te rog frumos să nu spui nimănui ce am pățit! Si așa am o reputație...

- Ce reputație?

- Inexistentă.

- Hai să ne ridicăm!

Christy încercă să facă o mișcare, dar Grey o opri. O privi o clipă adânc în ochi iar apoi o sărută plin de pasiune. Trupurile lor ude și fierbinți se căutară. Instinctele lor funcționau perfect. Grey se eliberă rapid, așa cum era și normal, pentru o primă experiență.

Spre suprinderea lui Christy, o luă de mână și o trase în dormitor. Smulse cuvertura care acoperea patul și se așeză pe spate. Christy se sui deasupra lui, simțindu-l la fel de tare și dornic.

Christy luă inițiativa, călărindu-l din ce în ce mai frenetic.

- Christy, nu mai pot, șopti el, cu respirația întretăiată, privind-o cu ochi mari.

- Nici nu mai trebuie, spuse ea în fiorii extazului.

Grey se arcui gemând și strângându-i brațele cu putere, apoi căzură împreună între așternuturi.

- Christy, șopti el, dându-i o șuviță de păr ud după ureche. Te iubesc.

Christy se întinse pe pieptul lui, sărutându-l pe gât, tandru.

- Si eu.

Capitolul 14

Christy se frecă la nas, gâdilată de mirosul de cai și hot-dog. Erau în mijlocul lui august și se aflau în plin târg. Faimosul târg de vară din Kentucky. Corturile ridicate erau un adevărat refugiu din fața căldurii și razelor de soare insuportabile ale verii.

Christy, Jessie și Grey porniră spre grajduri.

- Grăbiți-vă! îi admonestă Jessie.
- Venim, venim, spuse Christy.

Entuziasmul lui Jessie era debordant și o făcea pe Christy fericită. în sfârșit fiica ei era aceeași de altă dată.

De când se căsătorise cu Grey, renunțase la slujba de profesoară, dedicându-și timpul lui Jessie. încă locuiau în rulota lui Mary, dar curând, aveau să se mute într-o casă nouă.

Christy ar fi trebuit să fie fericită, dar neîncrederea ei nu-i dădea pace. își închisese inima în fața

lui Grey, evitând apropierile fizice din timpul zilei. Doar noaptea își permitea să-și dea drumul sentimentelor.

Atitudinea ei nu era corectă. Dar viața în sine nu era dreaptă. în dorința ei de a-i face viața mai bună lui Jessie, îl rănise pe Grey. Stia asta, din privirile lui. Cu toate acestea, Grey nu-i reproșa nimic, deși avea tot dreptul. Era un om prea bun. Prea bun pentru ea. Poate că nici nu-l merita.

Christy ar fi vrut ca lucrurile să se schimbe, dar deocamdată nu știa cum.

Ferma Wilder, pe teritoriul căreia se organiza târgul, decorase zece grajduri cu panglici albastre de sărbătoare. în interiorul grajdurilor se instalaseră platforme speciale în arii amenajate cu scaune și mese pentru recepţii.

Jessie alergă spre prietena ei, Meg, care se pregătea pentru concursul anului.

- Stai liniștită, Meg, spuse mama acesteia, dacă vrei să fii gata la timp.

Jessie era puţin geloasă pe Meg. Anul acesta ea nu participa la concurs. Dar Grey îi promisese că anul următor nu-l va rata.

- Ești emoţionată? o întrebă Jessie pe Meg.
- Tremur toată.

- Fii liniștită. Sunt sigură că vei câștiga.
- Dacă participai și tu, eram sigură că nu am nici o șansă.

Inima lui Christy se strângea de durere. Nu reușise să-și țină promisiunea față de fiica sa. Fusese nevoită să renunțe la antrenamentele cu Dr. Doolitle. Dar fără Grey, Jessie nu ar mai fi participat niciodată la vreun concurs. Era așa de generos! Nici măcar Tate nu se putea compara cu el.

în acel moment realiză că ea de fapt făcea același lucru pe care-l făcuse Tate, refuzând să-l iubească, să-și deschidă inima în fața lui Grey.

- Mamă, mamă! Nu mai auzi? Hai să vedem spectacolul! strigă Jessie. Trebuie să intre Meg.

- Gata, gata. Vin.

Porniră împreună spre arena de spectacole. Erau o familie! Grey era un tată adevărat pentru Jessie. Si voia să fie un soț adevărat pentru ea. Numai că ea nu-l lăsa.

- Hai, Grey, ce faci? Nu vii? întrebă ea, văzându-l că rămâne în urmă.

Grey ezită, dar Christy îi întinse mâna. Surprins de invitație, Grey îi luă mâna mică și caldă, pornind alături spre arenă, ca un cuplu veritabil.

* * *

Arena în care se țineau concerte rock, concursuri de tracțiune cu tractoare și spectacole de circ, organiza acum Concursul Național de Cai de Echitație.

Intrarea era liberă și fără locuri, așa că Grey, Christy, Jessie și părinții lui Meg se așezară cât mai aproape de centrul arenei. în fața lor se afla masa juriului, decorată cu steaguri și flori.

- Prima o să fie Kimberly Moreman, le explică Jessie.
- La ce clasă este ea? întrebă Christy.
- La clasa cailor de opt ani.

Poarta se deschise și cinci ponei călăriți de copii intrară în linie dreaptă, salutând juriul și spectatorii. Locul întâi îl câștigă Kimberly Moreman, antrenată de Mary. Grajdul Wildwood producea numai campioni.

După spectacol urmară aplauzele și intră o altă formație de cinci ponei.

Grey înlemni.

- Gloria! strigă el. Uite, Christy, ea este Gloria! Sora mea mai mică.
- Gloria? Care dintre ele?
- Uite! Acolo, ultima.
- Ce caută aici?

- Nu știu, spuse el emoționat. Dar este cea mai bună. Cred că va câștiga.

Si într-adevăr, la categoria ei, Gloria Jerome luă panglica albastră.

- Mă duc la ea, spuse Grey.
- Grăbește-te.

Grey își făcu loc printre spectatori și fugi spre intrare.

- Glory! strigă el, văzând-o prin mulțime.
- Grey?
- Da, aici! strigă el, făcându-i cu mâna și îndrep- tându-se spre ea. Ai fost nemaipomenită. Stiam că vei câștiga...
- Cât mă bucur că te văd, Grey.
- Si eu mă bucur, draga mea. Bravo! Ai câștigat.
- Sunt așa de fericită!
- Si eu sunt fericit pentru tine.
- Vii cu mine?
- Acum am puțină trebabă.

Ochii Gloriei se întristară.

- Dar vin mai târziu.
- Te rog.
- Spune-mi, în ce grajd ești repartizată?
- Grajdul T, îi spuse antrenorul. Hai, Gloria,

trebuie se mergem.

- Pa, Grey, ne vedem, da?

- Da. O să te caut.

- Mă bucur așa de mult că ne-am întâlnit! spuse Gloria și plecă spre grajduri.

- Si eu mă bucur că te-am întâlnit, fiule, spuse Carson din spatele lui.

Grey înlemni.

- Am fost îngrijorat din cauza ta, spuse Carson. Mi-ai tras o sperietură...

- Dacă erai așa de îngrijorat din cauza stării mele, ai fi putut să mă suni, spuse Grey cu amărăciune.

- Am vorbit cu domnișoara Shannon. Ea mi-a comunicat că te simți mai bine.

- Acum este doamna Jerome.

- Felicitări, zâmbi tatăl său.

- Mulțumesc.

Grey își privi tatăl cu ostilitate. îi dusese dorul, dar nu voia să recunoască. Era încă plin de resentimente. Nu știa dacă-l va putea ierta vreodată.

- Aici stăm în drum, spuse tatăl său. Hai să stăm puțin de vorbă.

- Sigur, conveni Grey, urmându-l spre aria de

recepție.
Supărarea lui era copilăroasă, dar nu se putea abține. Suferise de mic copil. Deja nu mai știa cum să-l iubească.

- Ce cauți aici? întrebă Grey.
- Poate nu-ți vine să crezi, dar am adus-o pe Gloria la concurs. Nu știam că este așa bună călăreață.
- Cum ai fi putut să afli? Niciodată nu ai privit-o. Numai eu am fost cu ea la antrenamente. Tu te mulțumeai să primești rapoarte de la angajați.
- Stiu de ce-mi spui asta, zise Carson privindu-l înțelegător. Să știi că mă străduiesc să fiu un părinte bun. Nu mi-e ușor, crede-mă. Dar vreau să-mi cunosc copii, înainte să mor.
- Cum așa? De unde schimbarea asta?
- Era să te pierd în accidentul acela. Atunci mi-am dat seama cât de mult însemnați voi, copiii, pentru mine. Mi-am dat seama de multe lucruri atunci.
- De exemplu?
- Mi-am dat seama că nu am fost un tată bun și tu s-ar putea să nu mă ierți niciodată...
- Continuă.

- Gloria este încă mică și poate suferă din lipsa atenției mele. Si în afară de asta, mai aștept un copil de la Lana.

- Felicitări.
- Mi-am dat seama că nu este prea târziu să-mi revizuiesc comportamentul.
- Repet, felicitări, spuse Grey sceptic.
- Dacă vrei, du-te s-o vezi pe Gloria. Ți-a dus dorul. Este foarte atașată de tine.
- Stiu. O să mă duc. într-un fel, am fost ca un tată pentru ea. Stii, eu nu prea am avut copilărie.
- Aș fi vrut să fie altfel.
- La revedere, tată.
- La revedere, fiule.
- Ai venit cu soția?
- Nu. Doar eu cu Gloria. Ți-am mai spus. Vreau să-mi cunosc copiii înainte să mor.
- Nu este cam târziu?
- Sper să nu fie. Măcar în cazul Gloriei și al copilului care se va naște.

Grey își privi tatăl dispărând în mulțime. Apoi, privind spre Christy observă mânia scăpărând în ochii ei.

Capitolul 15

- Omul încerca să-și ceară scuze, spuse Christy cu reproș. De ce nu l-ai ajutat puțin?
- De unde știi tu că voia să-și ceară scuze? ripostă Grey.

Christy îl privi tăios și se întoarse cu spatele.

- Stai puțin, spuse el, apucând-o de mână. Explică-mi și mie ce ai vrut să zici.
- Ești orb, Grey? Spune-mi! Se pare că da. Poate că nu voia să-ți ceară scuze ție, dar se străduiește să fie un tată bun pentru Gloria. Crezi că Lana nu ar fi vrut să vină și ea la spectacol? Eu sunt sigură că ar fi vrut, dar a pus-o Carson la punct. A vrut să vină singur, cu fiica lui.

- Faptul că i-a cumpărat un cal scump și a adus-o în Louisville nu șterge cu buretele toate greșelile. Si mie îmi cumpăra cai scumpi.
- Poate că așa înțelege el să facă declarații de dragoste.
- Ale naibii declarații! Dragostea nu înseamnă bani și tu știi asta poate cel mai bine.
- Dragostea nu înseamnă bani, dar banii pot ajuta dragostea, nu?

Acum vorbeau despre ei. Pentru prima oară discutau acea problemă spinoasă. Era dureros, dar Grey nu-i

putea cumpăra dragostea lui Christy cu bani.

- Se pare că tu nu te-ai jenat să iei ce ţi-am oferit.

Christy îl privi îndurerată.

- Ești un prost, Grey Jerome. Nu vezi pădurea de copaci. Carson nu este perfect, dar se străduiește. Stii, uneori am impresia că Jessie este mai deșteaptă decât tine.

Grey îngheță. Ce-i venise s-o rănească pe Christy? O privi, simţind nevoia s-o ia în braţe și s-o mângâie, s-o strângă, s-o iubească. Voia să se simtă iubit și ziua, nu numai noaptea.

Voia ce nu putea avea. Era prizonierul propriului său coșmar. Se căsătorise cu o femeie pe care o iubea, dar care nu-l va iubi niciodată.

- Trebuie să mă duc la Jessie. Am lăsat-o singură, spuse Christy.

- Sigur. Fă ce trebuie.

Grey rămase pe loc, tremurând, privind-o confuz pe Christy care se îndepărta. Stătu pe loc două secunde, apoi se întoarse și o rupse la fugă, căutând-o pe Gloria.

Incleștându-și pumnii, Grey se gândi că tatăl lui merita să nu fie iertat. Felul în care se purtase cu mama lui fusese inacceptabil. Recunoștea că nu rămăsese insensibil la durerea pe care i-o citise în

ochi. Intr-un fel, Christy avea dreptate. Dar ea nu cunoştea toate datele problemei.

Nimeni nu era perfect. Dar tatăl lui era un egoist irecuperabil. Deşi banii lui fuseseră un real suport pentru el şi mama lui, Grey ştia că asta nu era totul.

Acum se putea considera independent. Ce-i mai putea oferi Carson? Strânsese bani muncind singur, avea o afacere cumpărată din banii

câştigaţi pe invenţia lui, salvase viaţa unei fetiţe şi nu a oricărei fetiţe, ci viaţa propriei fiice. Chiar dacă era vitregă. Avea responsabilităţi. Avea o familie.

Christy conta pentru el mai mult decât Carson şi el o rănise. Se considera adult dar, vorba ei, se purtase ca un copil.

Găsi grajdul T, intră şi rămase împietrit la vederea scenei din faţa lui. Carson, multimilionarul egoist, aranja părul roşcat al fiicei lui.

- Stai liniştită, Gloria, spuse Carson.

- Tu nu ştii să mă aranjezi ca mama.

- Lasă-mă să încerc.

- Lasă-mă pe mine, interveni Grey. Am mai făcut asta.

- Grey! sări Gloria în braţele lui. Tata spunea că nu mai vii, dar eu ştiam că o să ne mai vedem.

- Cum să nu vin să te văd?

Carson îşi privi copiii cu tandreţe.

- Uite, tată. Trebuie să fii mai atent, îi explică Grey, demonstrându-i. Așa.

- Mereu ţi-a plăcut să te dai mare în faţa mea, îi zâmbi Carson, clătinând din cap.

Privirea ochilor tatălui său îl impresionă. Ceva se schimbase. Ceva subtil, dar pe care, cunoscân- du-l, Grey îl remarca. Carson se străduia.

- Am venit s-o iau pe Gloria cu mine. Vreau să o cunoască pe Jessie.
- Jessie? Cine este Jessie?
- Nepoata ta, dacă se poate spune așa, zâmbi Grey. Este fiica soției mele. Are zece ani și e foarte drăguță. Ii plac caii, la fel cum îți plac ție.
- Vreau s-o cunosc, tată. Pot? se rugă Gloria de Carson.
- De ce nu? spuse acesta.

Grey respiră adânc și luându-și inima în dinți, întrebă:

- Vreţi să luăm cina împreună? Am auzit că în pavilionul restaurant gătesc niște hamburgeri picanți extraordinari.
- Ne-ar face mare plăcere, fiule, zâmbi Carson.

Capitolul 16

Norii se adunară pe cer, acoperind luna plină.

Christy se așeză pe scaunul de răchită de lângă masa de picnic. Era epuizată. Căldura lunii august îi storcea fiecare strop de energie.

Fusese surprinsă atunci când Grey se întorsese printre ei împreună cu Gloria. Se simțiseră bine. Grey le cumpărase sucuri și hamburgeri. Apoi colindaseră prin târg. Grey le făcuse surprize fetelor, cumpărându-le jucării de pluș și vată de zahăr. Văzuseră cel mai mic cal din lume și se dăduseră în toate mașinuțele de distracții. Apoi se întâlniseră cu Carson și luaseră cina împreună.

Pentru prima oară, Christy îi văzuse pe cei doi, tată și fiu, purtând o conversație normală.

Si acum era epuizată. Epuizată și uimită.

Ce însemnase tot acel comportament? Urma să intervină o schimbare și în mariajul lor?

- Jessie vrea s-o învelești, spuse Grey, ieșind din rulotă.

- Vai, cum m-ai speriat! sări Christy ca arsă de pe scaun.

- Imi pare rău.

Grey o privi în întuneric. Trăsăturile ei îi erau așa de familiare! Atunci de ce exista acea răceală între ei?

- Cred că trebuie să plec, sparse ea tăcerea.

- Stai, o rugă Grey, atingând-o ușor pe braț. Vreau să vorbesc ceva cu tine.
- Dar mă așteaptă Jessie... protestă ea.
- Nu-i nimic. Deocamdată citește o carte despre cai.
- Bine. Spune.

Grey se apropie mai mult de ea, aproape atingând-o. Un fior de dorință îi stăbătu trupul lui Christy. De ce avea reacțiile acelea fizice fața de el?

- Vreau să-mi cer scuze.
- De ce?
- îmi pare rău că te-am mințit în legătură cu trecutul meu.
- Ah...
- îmi pare rău că te-am rănit.
- De ce îți ceri iertare acum?

Grey tăcu o clipă, luându-i mâinile într-ale sale.

- Am interpretat lipsa de preocupare a tatălui meu ca fiind lipsă de dragoste. Nu te-am înțeles când mi-ai spus că tatăl meu nu poate fi perfect. Mânia a crescut o dată cu mine. Carson mi-a lăsat un gol în suflet. Dar asta nu mai contează, Christy. Tu și Jessie sunteți cele mai importante ființe din viața mea.

Christy rămase nemișcată. Ce se petrecea cu ea? O femeie normală s-ar fi aruncat în brațele bărbatului

care i-ar fi spus așa ceva. Nu mai avea încredere. Unde și-o pierduse? Oare Tate o rănise chiar atât de tare?

- I-ai spus asta și lui Carson?
- Adică?

- I-ai spus tatălui tău că îți pare rău pentru toți acești ani de mânie?
- Nu chiar.
- Nu chiar?
- Nu cu aceleași cuvinte.
- Si te aștepți să-ți cad în brațe?
- Ar fi frumos.
- Ei bine, nu se va întâmpla. De ce să-ți accept scuzele? Oricum, au venit prea târziu. M-ai rănit. Tocami când începusem să cred în tine, m-ai trădat.

Grey o apucă de bărbie, forțând-o să-l privească în ochi. Chiar și așa, în întuneric, Christy îi putea citi furia.

- Sunt prea obosit ca să mă mai joc, Christy. A fost o zi grea. Poate că nu mi-am cerut iertare cum ar fi trebuit, dar am făcut-o. In schimb, și eu și el ne străduim. Dar tu? Unde ți-e spiritul de fair-play?

Christy își smuci bărbia din strânsoare și îl privi amenințător.

- Să nu mă mai atingi!

- M-ai ținut la distanță săptămâni întregi! Tot ce-mi doream era să fiu un tată bun pentru Jessie și un soț bun pentru tine. Voiam să te iubesc și tu nu mai știai ce să faci ca să-mi ridici în cale obstacole. Nu știu de ce, dar începe să nu-mi mai pese.

- La fel cum nu ți-a păsat când i-ai rănit pe cei din jur.

- Nu știu de ce îmi tot arunci chestia asta în față. Mi-am cerut scuze, ce vrei să mai fac? Să te implor? Nu sunt perfect. Presupun că tu ești.

- Este o afirmație ieftină.

- La fel de ieftină ca aroganța ta. Ai spus că dacă îmi iert tatăl te vei gândi dacă mă vei ierta și tu pe mine. Am făcut-o. Tu ce mai aștepți? Gândește-te mai repede, pentru că nu știu dacă mai vreau să continu căsnicia asta falsă. Ori începi să mă iubești, ori mâine plec în California.

Christy îi aruncă o privire ucigătoare.

- Fă ce vrei. Eu mă duc la Jessie, spuse ea, întorcându-se cu spatele.

* * *

Christy trânti ușa rulotei și se sprijini de ea gâfâind. Simțea că îi iese inima din piept de emoție.

Abia acum văzuse cât de fragilă era legătura dintre ei. Grey voia să divorţeze. Doamne! Cuvântul “divorţ” îi făcea rău. Fusese văduvă. Acum o să devină divorţată. Ceva era în neregulă cu ea.

Intră în vârful picioarelor în camera lui Jessie, care adormise cu lumina aprinsă. Se apropie uşor de ea şi îi luă cartea alunecată din mâini pe plapumă.

- Mami? o opri Jessie.

- Credeam că ai adormit, puiule.

- Nu m-ai pupat.

- Iartă-mă, zâmbi ea, sărutându-şi fiica pe frunte.

- Acolo m-a pupat şi Grey.

Christy tresări.

- Mami?

- Da?

- Dacă vrei să-l vinzi pe Doolitle, să ştii că nu mă supăr.

- De ce spui asta? întrebă Christy surprinsă.

- Ştiu că Grey nu prea are bani. Dacă trebuie să-l vindeţi, vindeţi-l.

- Nu te superi?

- Nu. Atâta timp cât tu şi Grey sunteţi alături de mine.

Christy îşi privi surprinsă fiica. Copilul acesta

era mai inteligent decât un adult!

- Hai, dormi și nu-ți mai bate căpșorul cu prostii. Vorbim dimineață despre asta.

Mișcată profund, Christy își sărută din nou fiica și plecă din cameră. Nu-i venea să creadă. Pe Jessie n-o deranja lipsa lui Doolitle. Se putea lipsi de un cal, dar de două ființe umane, nu. în fond era normal, dar la un copil era surprinzătoare acea observaţie. Christy se zbătuse atâta ca fiica ei să nu simtă lipsurile financiare și ea era totuși conștientă de ele. Și, mai mult, nu o deranjau.

Greșise, greșise profund! Făcuse o greșeală prostească din încăpățânare. Era mai rea ca un copil. Era cât pe ce să piardă totul.

- Grey, șopti ea.

Si o rupse la fugă în curte.

Grey stătea în întuneric, pe un scaun de răchită. Christy se apropie de el pe tăcute.

- Grey... începu ea cu inima cât un purice. Grey o privi obosit.

- Te ascult.

- Grey, am greșit. Voiam să te fac să suferi așa cum am suferit și eu. Tate m-a rănit cu indiferenţa lui, tu cu minciunile.

- Ai ajuns la concluzia asta în timp ce o înveleai

pe Jessie?

- Da, spus ea, ridicându-și bărbia.
- Interesant, spuse el cu amărăciune.

Doamne! Ce prostie făcuse! Scuzele ei nu mai aveau nici un efect asupra lui Grey!

- Jessie mi-a spus ceva care mi-a deschis ochii.

Mi-am dat seama că am greșit.

- Gura copilului adevăr grăiește, spuse el ironic.
- Incetează, Grey. Ascultă-mă.

Norii care acopereu luna se împrăștiară și Christy îi văzu trăsăturile feţei cu claritate. Era

supărat și rănit. Profund rănit. Spera că mai putea să îndrepte lucrurile.

- Și eu am încercat să te fac să mă asculți și nu ai vrut. Poate acum nu vreau nici eu să te ascult.

- Știu. Da te rog să mă asculți. Jessie m-a făcut să-mi dau seama că pierdeam din vedere ceea ce era cel mai important. Fiica mea nu avea nevoie de un cal. Ea are nevoie de o familie iubitoare.

- Christy, șopti el blând, ștergându-i o lacrimă de pe faţă.

Ea era așa de emoţionată, încât nici nu-și dăduse seama că plângea.

Se aruncă în brațele lui, plângând în hohote.

- Grey, dacă te pierd nu-mi mai rămâne nimic. Mi-a fost așa de teamă că am stricat totul! Ce mă făceam dacă mă părăseai?

- Ce m-aș face eu dacă tu nu ai mai fi nevasta mea?

- Am fi distruși amândoi, râse ea printre lacrimi.

- Da.

- Hai să nu mai fim supărați. Hai să ne împăcăm odată, spuse el, ridicându-i ușor bărbia. Promite-mi că nu ne mai certăm niciodată.

- Iți promit.
- Spune-mi că mă iubești, șopti el.
- Te iubesc, Grey Jerome, spuse ea clar, privindu-l în ochi. Te-am iubit din prima clipă.
- Si eu te-am iubit din clipa în care mi-ai spus că am primit prea multe lovituri de copite în cap.
- M-am gândit la ceva, spuse ea, trăgându-și nasul.
- La ce?
- Aș vrea să fac dragoste cu tine, acum.
- Merge pe o masă de picnic? întrebă el ridicând o sprânceană.
- Aș prefera într-un pat, râse ea.

Grey o ridică în brațe și porni cu ea spre rulotă,

deschise ușa și o trânti în nasul unui trecut pe care voia să-l uite.

Sfârşit

*   * *
*   * *

Remarca lui Christy îl făcuse pe Grey să se simtă vinovat. Așa că a doua zi, o rugă pe Mary să-l conducă la Louisville, acolo unde se aflau birourile lui Tate Shannon. Dacă tot cumpărase o companie, poate scotea și un profit din ea.

Bob Flynn, managerul companiei Shannon, avea în jur de cincizeci de ani. Fusese programator